

RECONQUISTA

KULTÚRA NOVEJ EURÓPY

WWW.RECONQUISTA.SK

JÚN | LIPĚŇ | 2018

KALENDÁRIUM

Carl Gustaf Emil Mannerheim (4.6.1867 – 27.1.1951)

Keď chcete prežiť, môžete pristúpiť na spojenectvo so Sovietskym zväzom len vtedy, ak ste veľmi silný a veľmi ďaleko.

Carl von Clausewitz (1.6.1780 – 16.11.1831)

Ak je vodca naplnený vysokými ambíciami a ak svoje ciele podporuje svojou odvahou a silou vôle, dosiahne ich napriek všetkým prekážkam.

Colin Jordan (19.6.1923 – 9.4.2009)

Život je ako súčasť previazaný s celým životom (národa), nielen s prítomnosťou, ale i s minulosťou a budúcnosťou. Zatiaľ čo ľudia prichádzajú a odchádzajú, národ žije ďalej, nepretržite, večne, aby jeho členovia plnili svoju povinnosť. Preto pri identifikovaní sa so svojim ľudom povznášame samých seba prostredníctvom mnohých svojich predkov a svojich potomkov a tým dosahujeme nesmrteľnosť.

Emil Cioran (8.4.1911 – 21.6.1995)

Tým, že sa príroda podvolila ľudom, spáchala atentát sama na seba.

Enoch Powell (16.6.1912 – 8.2.1998)

Keď hľadím dopredu, naplňa ma predsudok.. Rovnako ako Rimanom, zdá sa mi, že „rieka Tiber spieva krvou.“

Francis Parker Yockey (18.9.1918 – 16.6.1960)

Každé apolitické zoskupenie ľudí akéhokoľvek druhu, právneho, sociálneho, náboženského, ekonomického, alebo iného, sa stane napokon politickým, ak vytvorí opozíciu dostatočne veľkú na to, aby sa muži stali vzájomnými nepriateľmi.

Ján Kalinčiak (10.8.1822 – 16.6.1871)

Bez práce a bez tvojej vlastnej účasti ani samo božstvo neurobí s tebou zázrak.

J.G.Malliarakis (22.6.1944)

Niektorí chcú za každú cenu zamiesť pod koberec to, čo považujú za druhé náboženstvo krajiny. Podľa nich vrahovia takto len prejavujú svoj názor. Zároveň pre nich paradoxne nie je vhodné čeliť existencii moslimského antisemitizmu na predmestiach.

Miyamoto Musashi (1585 – 13.6.1645)

Musíš pochopiť to, že je tu viac než len jedna cesta na vrchol hory.

Otto Skorzeny (12.6.1908 – 5.7.1975)

Moje vedomosti o bolesti nazbierané so šablou v ruke ma naučili, aby som sa nebál. A rovnako ako v súboji, keď sa musím sústrediť na tvár svojho nepriateľa, je to tiež vo vojne. Nemôžeš strácať čas taktizovaním a obchádzaním. Musíš sa rozhodnúť pre svoj cieľ a ísť.

William Dudley Pelley (12.3.1890 – 30.6.1965)

Viete milovaní, na začiatku človek nemal podobu fyzického tela. Bol len rozum. Človek bol stvorený dušou. Viete, ten rozum hľadal telo na určitý účel. Duch však nemá žiadnu identitu. Až po množstve skúseností v rovine materstva začal duch kŕmiť svoju esenciu. Prichádzala teda identita: skrze skúšky a skrze omyly, v príbehu života smrteľnej bytosti. Človek bol od začiatku božský, myšlienková sila Otca, poznajúc dobré i zlé, nevedela vytvoriť žiadnu hmotnú vec bez milujúceho úmyslu.

ÚVODNÍK

RECONQUISTA # 4

Mesiace máj priniesol pre slovenskú národnú scénu šok v podobe policajného zásahu proti niekoľkým aktivistom. Tento zásah s konečnou platnosťou odplavil posledné zvyšky ilúzií o nejakej slobode názoru či vyjadrenia. Je nad slnko jasnejšie, že vláda, alebo presnejšie povedané bábkari za scénou nás všetkých považujú za nepriateľov. Nie snáď preto, lebo niečo robíme. Jednoducho preto, lebo sme. Je to pre nás všetkých signál, že s touto vládou, s týmto systémom nie je možná ani dohoda, ani spolupráca v akejkoľvek forme. Je to vyhlásenie vojny, so všetkým, čo k tomu patrí. Po tomto zásahu, po týchto udalostiach musí byť našim jediným cieľom zmena a to revolučná. Žiadne vyjednávanie, žiadne kompromisy. Nie so súčasnou vládou, mocou, nie so súčasným systémom. Každé takéto úsilie sa vo svetle udalostí minulého mesiaca javí ako kolaborácia a zrada. Aj keď sa nateraz zdá, že sme ustáli to najhoršie, bude toho treba ešte veľa vybojovať. Preto si musíme uvedomiť, že tento boj sa nikdy neskončí.

V cudzine došlo podobne k zatknutiu Tommyho Robinsona, ktoré mnohých pobúrilo. Iste, aj jeho zatkli za prejavenie názoru, čo treba rázne odsúdiť. Na druhej strane však nemožno prehliadať jeho prosionistické postoje a nešťastný spôsob prezentácie svojej osoby. Iste, je prospešné strhávať masku predstaviteľom médií a tzv. ľudskoprávnym organizáciám a pomýleným jedincom. Je to však len poháňanie mŕtveho koňa do cvalu. Ich farizejské a pokrytecké postoje sú všeobecne známe každému, kto nemá klapky na očiach a používa zdravý rozum. Jeho postoje voči nekontrolovateľnej migrácii môžu byť a sú správne, ale preto ešte nemožno privierať oči nad jeho sympatiami voči sionizmu. Ak by sme teda odsúdili jeho

zatknutie, tak len z dôvodov, ktoré k nemu viedli. Skutočným spojencom pre nás nie je a ani nesmie byť.

Na Slovensku sa začali prípravy na cirkus známy pod názvom prezidentské voľby. Znovu sa objavuje plejáda postavičiek pripravených a ochotných sa zúčastniť na tejto fraške, ktorá zase, a to som si istý, priniesie iba kopec humoru, absurdných vyhlásení a obraz morálneho úpadku a krízy toho, čo nazývame systémom vlády ľudu. Priznám sa, nesledujem nijak zvlášť túto šarádu, ktorá môže smelo konkurovať akémukoľvek kabaretu. Preto ani neviem, kto všetko sa o túto zbytočnú funkciu uchádza. Ak teda niekto hľadá nápovedu, koho z osôb, čo sa chystajú naskočiť do kolotoča volieb si vybrať, bude sklamaný. Ja sám neviem a ani sa tohto absurdného predstavenia zúčastniť nemienim.

Na záver som si nechal otázku okolo umelého prerušenia tehotenstva a jeho obmedzenia zákonom, ktoré tiež zarezonovalo slovenskou verejnosťou, rovnako ako referendum v Írsku na rovnakú tému, ktoré povolilo, alebo lepšie povedané zmiernilo, postoj k potratom. Je určite potrebné chrániť aj nenarodené deti. Ale otázka nie je vôbec jednoduchá. Podobne ako prohibícia svojho času nevedla k obmedzeniu alkoholizmu, nevedol by ani úplný zákaz potratov, k ich neuskutočňovaniu. O tom som presvedčený. Jediné, čo by sa rozmohlo, by boli nelegálne, pokútne a zdravie ohrozujúce zákroky a tzv. potratová turistika. Pokiaľ niekto chce proti tomuto jednoznačne škodlivému fenoménu bojovať, nemôže ísť na to cestou prijímania zákonov. Jedinou možnosťou je cesta osvetu spojená s vytvorením podmienok, ktoré by nerobili z rodenia detí pridrahú záležitosť.

Roman Škorňa

roman.skorna@reconquista.sk

ÚTOK PROTI NÁRODNEJ IDENTITE

Rozhovor s Jakubom Škrabákom o policajných represiách

Dňa 10.5. 2018 prebehla na území Slovenska séria policajných prepadnutí, ktorých cieľmi sa stali národovci a aktivisti z Nitry, Púchova a Ružomberka. Medzi zadržanými boli napríklad spevák a hudobník Jaroslav Reborn Pagáč, či vodca SP a šéfredaktor časopisu Reconquista Jakub Hromoslav Škrabák. O čo išlo? Prečo polícia vykonávala domové prehliadky a čo bolo dôvodom pre ich viacdňové zadržanie, sa dočítate v tomto rozhovore.

Ako došlo k tvojmu zatknutiu a ako prebiehalo? Prečo si bol zadržaný a bola vykonaná domová púrehliadka?

V skorých ranných hodinách, asi okolo 05:30 do sídla SP vrazilo maskované policajné komando ozbrojené automatickými zbraňami. V tej dobre som spal, takže to bol dosť brutálny budíček. Okamžite ma spútali. Hneď od začiatku som tušil, o čo asi pôjde. Hneď prišiel i vyšetrovateľ, ktorý mi odovzdal uznesenie o mojom obvinení a príkaz na moje zadržanie a domovú prehliadku. Moje tušenie sa potvrdilo. Som obvinený z rozširovania extrémistických materiálov, ktoré som mal údajne predávať cez môj obchod zbojnik.net.. Už pri čítaní uznesenia som krútil hlavou a pýtal som sa, či to naozaj myslia vážne.

Obvinili ma za predaj tričiek a oblečenia s potlačou, na ktorých boli zobrazené stáročné slovanské a slovenské symboly.

Čo polícia hľadala? Ako prebiehala prehliadka?

Najskôr dorazili do sídla SP, kde zároveň prevádzkujem i svoj internetový obchod. Najskôr mi prehľadali môj osobný automobil a potom sme sa vybrali na prehliadku do rodičovského domu, kde mám trvalý pobyt, no nezdržiavam sa tam. Už pri prevoze v aute som počul v rádiu, že podobných razíí v ten deň polícia vykonala viacero. Chvíľu po príchode do rodičovského domu sa objavila televízia JOJ, ktorej redaktor čakal asi dve hodiny, kým vykonávali prehliadku u mojich rodičov. Zatiaľ otravoval okoloidúcich

susedov. Musím spomenúť, že policajti, ktorí sa zúčastnili na mojej domovej prehliadke boli korektní a veľmi slušní, čo si naozaj veľmi vážim. Mali príkaz brať všetko oblečenie, na ktorom je zobrazený kolovrat, runy, dvojkríže, či iná symbolika, ktorá má prejsť expertízou. Trochu ma zarazilo, že brali i moju súkromnú korešpondenciu. Samozrejme brali všetky samizdatové publikácie, najmä vydania od Slovenskej pospolitosti. Čo je ale naozaj čudné, brali všetko so symbolikou SP. Vlajky, odznaky, tričká, mikiny... Je to čudné, pretože každý idiot si vie nájsť SP v zozname Ministerstva vnútra SR, ako registrované občianske združenie. Zobrali mi samozrejme i počítače. Tým mi spôsobili škodu, pretože sa živím ako grafik a tak mi zobrali môj hlavný nástroj obživy. I z obchodu zobrali väčšinu tovaru. Som naozaj zvedavý, kedy mi veci vrátia.

Bol zadržaný ešte niekto? Ako prebiehal výsluch? Bol na teba vytváraný tlak?

Po prevoze do Bratislavy som bol podrobený výsluchu. Ešte pred výsluchom som videl prichádzať ďalších zadržaných. Môjho dobrého kamaráta Reborna a jeho priateľku aj s ich malým synom. Keď som sa dozvedel, že i ona bola zadržaná a obvinená, prebudil sa vo mne ohromný hnev. Čo je to za systém, ktorý zatýka ženy aj s deťmi? Už to jasne naznačuje, že toto je zločinecký totalitný štát, ktorý zastrašuje a terorizuje svojich občanov. A v znamení zastrašovania sa niesli i výsluchy. Vyšetrovatelia nás zastrašovali a vyhrážali sa nám. Ponúkali nám dohodu o vine a treste s tým, že dostaneme dva roky podmienku, alebo pôjdeme ihneď po výsluchu do väzby. Nedal som sa zastrašiť a odmietol som vypovedať, nakoľko nebol prítomný môj právnik.

Dva dni sme nemali šancu dozvedieť sa podrobnosti o tvojom zadržaní. Čo sa dialo? Bol si na CPZ?

Po vypočúvaní nás zavreli do CPZ, kde sme čakali na ďalšie kroky. Mal som naozaj dostatok času na premýšľanie, nakoľko som

bol zadržaný viac ako 48 hodín. O tom, že budem mať hneď súd som sa dozvedel až vo chvíli, keď ma prišli vyzdvihnúť na eskortu na špecializovaný súd do Banskej Bystrice, ktorý mal rozhodnúť o tom, či budeme stíhaní väzobne. Polícia mi nedovolila zavolať ani môjmu právnikovi, ani mojej rodine a tak nik nevedel, čo sa so mnou deje. Myslel som na to, aký obľudný je tento systém, ak dokáže držať za mrežami nevinných ľudí niekoľko dní. To ma utvrdilo v tom, že treba proti tomuto režimu bojovať a nevzdať sa.

Čo sa dialo na súde v Banskej Bystrici? V médiách to vyzeralo tak, že vás eskortovali ako nebezpečných zločincov.

Na súde v Banskej Bystrici sa nedialo nič zaujímavé. Našťastie i sudcovi prišlo absurdné, že by nás mali stíhať väzobne za predaj tradičných národných a náboženských symbolov. Prokurátor sa však odvolal a tak nasledoval proces na najvyššom súde, kde sudca opäť potvrdil rozhodnutie špecializovaného súdu a teda, že nás nebudú stíhať väzobne. V našom prípade figuruje ten istý prokurátor, ktorý prenasleduje slobodu slova na Slovensku, známy aj z prípadu poslanca Milana Mazureka. Jeho meno je Tomáš Honz, ktorého nenávisť zaslepuje tak, že cez ňu nevidí skutočnú spravodlivosť.

Čo sa bude diať teraz? Ako odhaduješ, že sa bude proces vyvíjať?

Myslím, že tento proces bude trvať veľmi dlho. Podľa mňa niekoľko rokov. Vieme, ako funguje právny systém na Slovensku a hlavne vymožitelnosť práva, kedy sa väčšina občanov nedokáže dovolať spravodlivosti. Budú ešte prebiehať klasické procesné úkony ako v každom vyšetrovaní. Budeme vypovedať my, ako i svedkovia. To, že sme vyhrali súd o našom väzobnom stíhaní, je malým víťazstvom, ale budeme musieť bojovať ešte dlho, aby sme očistili naše mená.

Mali ste nejakú podporu? Podporili vás nejako vaši fanúšikovia, prípadne kamaráti, členovia, či sympatizanti? Na súde bolo možné vidieť

podporu vašich prívržencov.

Áno, našlo sa veľa ľudí, ktorí nám poskytli financie, ktoré sme potrebovali pre právnikov a hlavne na to, aby sme prežili toto obdobie. Reborn i ja sme boli vyhodení z práce a tak sme zostali bez prostriedkov. Preto sme veľmi vďační každému, kto nám pomohol finančne, či iným spôsobom a týmto by sme sa chceli i poďakovať. Dokonca nás naši fanúšikovia, členovia a sympatizanti prišli podporiť i na najvyšší súd do Bratislavy. Vážim si, že podpora pre moju osobu prišla i z radov radových členov ĽSNS, i keď som veľkým kritikom tejto strany. Ale myslím si, že v tomto prípade by sme mali ťahať za jeden povraz.

Povedal si, že treba ťahať v tomto prípade za jeden povraz. Prečo?

Preto, lebo toto nie je iba útok na naše osoby. Ide o cieľový útok na všetkých, ktorí sa neboja hlásiť k slovenskej a slovanskej identite. Snažia sa totiž kriminalizovať naše národné a náboženské symboly. Ak sa im podarí odsúdiť nás, bude to precedens na to, aby v budúcnosti mohli prenasledovať všetkých, ktorí tieto symboly používajú. A tu nejde iba o národovcov, ale aj o rodnovercov, remeselníkov, šermiarov a všetkých tých, ktorí milujú našu kultúru a zvyky. Preto sa rozhodne nemienim vzdať a budem bojovať za všetkých týchto ľudí.

Z minulosti vieme, že toto nebol prvý útok Systému proti tebe. Mohol by si nám bližšie povedať, o aké útoky išlo?

Toto rozhodne nebol prvý útok voči mne. Systém sa ma snaží umlčať už niekoľko rokov. Najprv som bol obvinený za používanie pozdravu „Na stráž!“. Bol som oslobodený. Neskôr som bol dva krát v priebehu roka napadnutý viacerými neznámymi útočníkmi a dobitý teleskopickými obuškami. Podpálili mi dve autá. Viac krát som bol zatknutý kvôli mojím prejavom na demonštráciách. Bol som obvinený za údajné nebezpečné vyhrážanie ministrovi Kaliňákovi. Za tie roky môjho

aktivizmu toho bolo naozaj dost.

Prečo teraz? A z akého dôvodu?

Beriem to ako vybavovanie ďalšej politickej objednávky a hlavne zakrývanie iných káuz, ktoré naozaj trápia našu spoločnosť. Som rád, že veľká časť spoločnosti sa postavila na našu stranu a prekukla túto politickú frašku, v ktorej sú prenasledovaní a špinení mladí národovci a aktivisti. Média sa snažia o nás vytvoriť obraz ako o kriminálnikoch a špinia naše mená verejne a verejne nás označujú za zločincov. Ale kto seje vietor, žne búrku! Každému sa raz vráti to, čo vykonal. Je skutočne absurdné, že sa neriešia miliónové rozkrádačky našich politikov, či dokonca vraždy, ale riešia sa nejaké potlače na tričkách, či slobodné vyjadrenie názoru.

Čo ti dáva silu? Mnohí by sa vzdali, ak by čelili problémom, ktorým čelíš ty. Ako to zvládaš?

Pravý muž sa nikdy nemôže vzdáť! Nevedel by som sa pozrieť do zrkadla, ak by som sa vzdal. Pošpinil by som tak svoju česť. Som presvedčený o správnosti svojich myšlienok a nikdy neprestanem bojovať so zločineckým režimom na Slovensku. Každý z nás si musí uvedomiť, že sme možno poslednou generáciou, ktorá dokáže zachrániť Slovensko a európsku civilizáciu. Preto i ja cítim zodpovednosť za budúcnosť našich detí, nášho národa. Preto treba vyznávať filozofiu činu a nie mať iba prázdne reči. Žiadny majetok, či pohodlie, peniaze nám nestoja za to, aby sme za ne vymenili našu slobodu.

Čo by si chcel povedať našim čitateľom?

Čitateľom Reconquisty by som chcel odkázať, aby nikdy neboli ticho, ak sa deje nepravosť. Aby sa vždy postavili na stranu pravdy, aby nezapredali svoje ideály, pretože ak stratíme ideály, stratíme smer i cieľ a budeme blúdiť v chaose až do horkého konca. Chcel by som vyzvať všetkých, aby boli aktívni, neoblomní a nenechali sa umlčať. Pretože teraz je rozhodujúca chvíľa, kedy musíme brániť to, čo je nám najsvätejšie.

ANTUN SA'ADEH

Idea Veľkej Sýrie

V minulom čísle Reconquisty som sa snažil stručne vysvetliť príčiny, pozadie a aktérov zapojených do prebiehajúceho globálneho konfliktu v Sýrii. Dnes mienim predstaviť osobnosť a jej politické idey, ktoré významne zasiahli do tejto vojny, no na Slovensku sú úplne neznáme. Reč bude o filozofovi a politikovi libanonského pôvodu Antunovi Sa'adehovi.

Antun Sa'adeh sa narodil v marci roku 1904 do grécko - ortodoxnej kresťanskej rodiny v Dheir el Choueir blízko Bejrútu. Toto územie bolo vtedy súčasťou Osmanskej ríše, pričom neďaleký kresťanský tzv. Horský Libanon mal od roku 1861 poloaunomné postavenie. Antun vyrastal v dobre situovanej intelektuálnej rodine a preto sa mu dostalo kvalitného vzdelania. Jeho otec, Khalil Sa'adeh, bol lekár, zanietený sýrsky nacionalista a demokrat. Bol tiež literárne činný čo neskôr zdedil aj jeho syn. Mladý Antun po dokončení základnej školy odchádza študovať na lýceum des Frères v Káhire. V závere roku 1919 odchádza za svojim strýkom do USA, no už v roku 1921 sa presťahuje so svojim otcom do Brazílie, kde on vedie miestne noviny v arabskom jazyku. Antun sa ukáže ako jazykovo nadaný, keď sa v exile naučí nemecky, rusky, portugalsky,

španielsky a anglicky. Z domova pripočítajme rodnú arabčinu a francúzštinu a uvidíme jeho mimoriadny jazykový rozsah.

V tej dobe sa v dôsledku víťazstva štátov Dohody v prvej svetovej vojne Osmanská ríša rozpadla. Výrazne k tomu dopomohlo arabské povstanie na čele s emírom Fajsalom. To vzniklo na základe sľubu Británie a Francúzska, že po porážke Turkov dovoľia veľmoci vytvoriť jednotný arabský štát. To ešte Arabskí vodcovia netušili, že v máji 1916 podpísali tzv. Sykes - Picotovu dohodu, v ktorej si Briti a Francúzi tajne rozdelili tieto bývalé arabské provincie medzi sebou. Takéto nemorálne politické ťahy Západu nezažil svet posledný krát. Mohlo sa o tom presvedčiť aj Česko-Slovensko v roku 1938.

Tento jednoznačný akt politickej zrady, ako aj nacionalizmus otca, hlboko ovplyvnil postoje mladého Sa'adeha. Ešte v brazílskom

exile formuje malú skupinu Arabov zameranú na zjednotenie oblasti pôvodnej Veľkej Sýrie. V roku 1930 sa vracia do Libanonu, ktorý medzi tým umelo vytvorili Francúzi pripojením moslimských okresov k tzv. Horskému Libanonu s kresťanskou väčšinou. Pracuje v miestnom arabskom denníku a tiež vyučuje nemčinu na Americkej univerzite v Bejrúte. Práve tu sa začína jeho politické angažmá, keď 12. novembra 1932 zakladá Sýrsku sociálno - národnú stranu (SSNS). Jej členskú základňu v počiatkoch tvorili prevažne práve študenti a absolventi Americkej univerzity v Bejrúte. Strana sa verejnosti predstavila v roku 1935, keď mala už tisíce členov. Členovia boli hlavne grécko - ortodoxní a protestantskí kresťania, ale aj šiiti, drúzi a zopár sunnitov a marúnovcov (maronitskí kresťania). Sa'adeh napriek tomu, že bol kresťan a tí mali v zásade privilegované postavenie v novom štáte pod správou Francúzov, nesúhlasil s koloniálnym rozdelením pôvodnej – Veľkej Sýrie. Jeho ideou bolo, že sýrska národná identita je nadradená separatizmu a konfesijnému rozdeleniu. Preto sa strana SSNS zhodla s libanonskými moslimami v otázke boja za zjednotenie so Sýriou. Strana mala jednoznačne protikoloniálny, národne - oslobodzovací charakter. Ďalším z ideových pilierov bol antiliberalizmus, antikapitalizmus a boj proti politike sionistického hnutia. Vedenie strany zdôrazňovalo nebezpečenstvo zasahovania náboženstva do politiky a vyjadrovalo odpor voči libanonskému izolacionizmu a panarabskému nacionalizmu. Odpoveďou mal byť nadstavbový režim - „syrianizmus“ a nový štát v priestore Úrodného polmesiaca. Územný rozsah nového štátu, za ktorý mienili bojovať bol jasne definovaný. Mal sa rozprestierať na území dnešnej Sýrie, Libanonu, Jordánska, Palestíny, Izraela, Cyprusu, Sinajského polostrova a juhovýchodného Turecka, Iraku a Kuwajtu. Teda skutočne kopíroval územie

tzv. Úrodného polmesiaca, kde sa mala zrodiť civilizácia. Cieľom SSNS mala byť sýrska renesancia, ktorá dosiahne zjednotenie a vdýchne život sýrskemu národu. Za svoj stranícky znak strana prijala Zawba'a (vichrica - staroveký symbol vyskytujúci sa v tejto oblasti), tá je umiestnená na čiernom pozadí, ktoré symbolizuje utrpenie národa počas osmanského a koloniálneho panstva a biely kruh má predstavovať svetlú budúcnosť Sýrie. Samotná Zawba'a je v červenom prevedení a má to byť pripomienka preliatej krvi bojovníkov za vec Veľkej Sýrie.

Samotný Sa'adeh vysvetľuje svoj pohľad na formovanie jednotného sýrskeho národa v rámci Veľkej Sýrie takto: „*Sýrsky národ predstavuje spoločnosť, ktorá má organickú jednotu. Napriek zmiešanému pôvodu tejto spoločnosti, vytvorila sa jedna spoločnosť žijúca v strategickom území známom historicky ako Sýria alebo Úrodný polmesiac. Spoločné populácie, Kanaánčania, Chaldejci, Aramejci, Asýrčania, Amoriti, Chetiti, Mitani a Akkadi atď, ktorých spojenie je nesporným historickým faktom, tvorí etnicko - historicko - kultúrny základ sýrskej jednoty, zatiaľ čo sýrsky úrodný polmesiac tvorí geograficko - ekonomicko - strategický základ tejto jednoty.*“

Sa'adeh bol presvedčený, že príst'ahovalecké skupiny ako napr. Arméni či Čerkesi sa časom plne prispôbia sýrskemu národu. Z tohto zjednocovacieho procesu ale vopred vylúčil Židov. Dôvod videl v nemožnosti asimilovať ich a v tom, že oni majú svoje vlastné politické ciele, ktoré sú v rozpore s politikou sýrskeho zjednotenia a nezávislosti. Jednou z hlavných zásad strany bol tiež prísny sekularizmus. Jednoducho náboženstvo a politika mali byť vo vysnivanom štáte oddelené.

Ďalším hlavným faktorom bol sociálny boj. Boj za spravodlivejšie rozdelenie životných potrieb a prostriedkov medzi populáciu. Sa'adeh bol energickým kritikom feudálnych, či klanových pánov, ktorí ešte

aj v 30. a 40. Rokoch ovládali svoje „lénne“ obyvateľstvo. Kritizoval *individualistických kapitalistov, individualistických politikov* a taktiež *individualistických jednotlivcov*. Sa'adeha celkovo znepokojovalo šírenie individualizmu a tvrdil, že skutočný potenciál človeka je v rámci spoločnosti a nie v akomsi pribojnom ľudskom individualizme.

Je pochopiteľné, že tento revolučný politický program prijali koloniálne úrady viac než rozhorčene a Sa'adeh putuje v roku 1935 do väzenia. Do väzenských ciel putujú aj stovky členov strany. Čas strávený v cele plodne využíva a napíše prácu *Vzostup národov*. Z väzenia je prepustený, aby bol čoskoro znovu zatknutý. Opäť nestráca čas a napíše svoju najslávnejšiu knihu *Vzostup sýrskeho národa*, ktorej rukopis Francúzi zabavili. V roku 1938 odchádza znovu do brazílskeho exilu. V 1939 sa nakrátko vráti a je znovu koloniálnymi úradmi zatknutý. Francúzi ho podozrievajú zo spolupráce s Nemeckom. Pre toto obvinenie nenašli žiadne dôkazy a dokonca tieto špekulácie údajne vyvrátili samotní nemeckí národní socialisti, ktorým sa Sa'adeh svojou politikou do ich plánov evidentne nehodil. Po vypuknutí druhej svetovej vojny odchádza do exilu, tentoraz do Argentíny. Pobudne tam do roku 1947. Napriek tomu, že tu boli možnosti jeho realizácie obmedzené nelení a zakladá noviny *Al Zawba* (Búrka). Popri žurnalistike napíše prácu *Boj intelektu v sýrskej literatúre*. Tradičným sa stalo tvrdenie, že Sa'adeh neuznával demokraciu a bol zástancom diktatúry. Toto tvrdenie nezodpovedá skutočnosti. Je dôsledkom nepochopenia kontextu jeho myšlienok, čo sa dá smelo označiť za otvorené klamstvo. Sa'adeh tvrdil, že proces sýrskej renesancie a následného vzniku Veľkej Sýrie si vyžaduje veľké a radikálne zmeny a tie sa nedajú urobiť v demokracii. Tieto energické zmeny mala zrealizovať „objektívna diktatúra“ ako stelesnenie národného záujmu. Mala to byť dočasná diktatúra. Doslovne uvádza, že sa

nesmie vyvinúť do trvalej diktatúry. Mala byť akousi učiteľkou, ktorá žiaka dočasne zbaví slobody, aby ho vytrénovala v samostatnej orientácii a myslení. Inými slovami, Sa'adeh považoval diktátorskú vládu za „nevyhnutné zlo“, ktoré má zaniknúť hneď, ako národ dosiahne určitú požadovanú politickú úroveň a rozhladenosť. V období, nasledujúcom po tomto prechodnom období, keď národ postupne dosiahne požadovanú úroveň „politického zdokonaľovania“ (al-tahzib al-siyassi), vznikne „*národný demokratický štát*“. Tento štát nadobudne svoju legitimitu priamo od ľudí a tí, ktorí sú vo vláde, budú priamo zodpovední za uplatňovanie najvyššieho záujmu národného štátu. Bude to štát založený na princípe, že „*ľudia nie sú stvorení pre štát, ale štát pre ľudí*.“

Celkovo by sa dalo napísať, že jeho kritický postoj nebol voči demokracii ako takej, ale voči demokracii, ako praktickej forme realizovanej v západných krajinách, ktorú niektoré skupiny v rámci vlastnej spoločnosti

chcú aplikovať bez toho, aby sa zamysleli nad vhodnosťou alebo kompatibilitou s podmienkami vtedajšej Sýrie. Tvrdil podobne ako ruský filozof Ivan Iljin, že politický systém danej krajiny sa nedá ako celok uplatniť v iných krajinách pretože tie majú iný stupeň vývoja a iné miestne podmienky, kultúru a potreby. Čo spôsobuje násilný vývoz demokracie á la USA máme možnosť sledovať celé desaťročia. Plne sa tiež stotožnil s výrokom veľikána antickej filozofie Platóna, že demokracia často vyústi do tyranie.

Podstatným bol Sa'adehov postoj k zahranično - politickým témam. Poukazoval na cynickosť Západu ako aj utváraného komunistického bloku. Tvrdil, že medzinárodná zákonnosť zostáva taká len v rozsahu, v akom chráni práva národov a umožňuje im viesť samostatný život. Poukázal na fakt, že svet zradil Sýriu hneď dva krát. Prvý krát po 1. svetovej vojne rozdelením Sýrie a druhý krát v roku 1948, vytvorením Izraelu. Politikou SSNP sa stalo neakceptovanie takého mieru, ktorý by neuznával plné právo Sýrie na sebaurčenie. Samotný projekt „Veľkej Sýrie“ sa prirodzene dostal do konfliktu s mnohými krajinami. Izraelom počínajúc a Tureckom končiac.

Hlavnou zásadou zahraničnej politiky malo byť heslo *záujem Sýrie nahrádza každý ďalší záujem*.

Sa'adeh v krízových rokoch 1947-1949 kritizoval nekompetentnosť arabských politických vodcov. Vyčítal im, že dopustili vznik Izraela a tým sa stali spolupáchateľmi nespravodlivosti na Palestínčanoch, ale aj Sýrčanoch. V roku 1949 sa SSNS pokúsila o vojenský prevrat v Libanone, ktorý ale neuspel. Líder strany sa stal nepohodlným takmer pre každého, kto bol aktuálne pri moci a jeho dni mali byť zrátané.

Strana bola v tej dobe pod útokom libanonskej vlády. Bola zakázaná, viac než 2500 jej členov bolo uväznených. Libanon začal vyvíjať nátlak na Sýriu, aby tam sa nachádzajúceho Sa'adeha vydala. Tento tlak aktívne podporovali aj Briti a sekundárne dokonávajúca egyptská monarchia.

6. júla 1949 sa začala písať posledná stránka jeho života. Neskoro večer prichádza Sa'adeh do prezidentského paláca v Damašku na schôdzku s prezidentom Husni al Zaimom. Prichádza sám, bez jediného ochrankára. Je okamžite zatknutý a vydaný do Libanonu. Nasledujúci deň prebehne zinscenovaný

súdny proces a 8. júla ukončí jeho život salva popravčej čaty. Likvidácia nepohodlného politika je privedená do úspešného finále. Po poprave strana prežívala v režime ilegality. Zlom nastal v roku 1955, kedy jej člen zastrelil vplyvného dôstojníka a člena vládnej sýrskej strany Ba'ath, Adnana al Malikiho. Atentát rozpútal odvetný teror voči prívržencom tejto strany. Cesta medzi panarabskou vládnu stranou Ba'ath a prívržencami syrianizmu sa mali na dlhý čas rozísť. V rokoch 1975 - 1990 sa stránice milície zapojili do libanonskej občianskej vojny. Bojovali po boku Hizbaláhu proti kresťanskej Falange a Izraelskej armáde. Koniec vojny priniesol po desaťročiach jej legalizáciu.

V súčasnosti SSNP pôsobí ako v Libanone, tak aj v Sýrii, kde bola roku 2005 liberalizačným výnosom zlegalizovaná. Po začatí občianskej vojny strana odložila vzájomné spory so štátotranou Ba'ath v záujme ochrany Sýrie pred islamistami. Vo februári 2012 organizovala strana demonštrácie na podporu vládnej strany Ba'ath pod vedením Bašára Assada a stala sa súčasťou vládneho bloku.

Ali Hajdar, líder SSNP v Sýrii sa stal vo vláde ministrom národného zmierenia. Napriek tomu, že má strana údajne druhú najpočetnejšiu členskú základňu, voľby v roku 2012 boli pre ňu sklamaním. Získali 4 kreslá z 250, čo je výsledok veľmi slabý.

Neúspech vo voľbách však vyvažuje úspešné nasadenie ich ozbrojenej formácie Nusur al-Zawba'a (Orly víchrice) v bojoch proti Islamskému štátu, Fronte al Nusra a iným džihádistom. Ich momentálny početný stav sa odhaduje na úrovni do 8000 mužov. Na začiatku vojny tvorili väčšinu dobrovoľníkov kresťania z Libanonu. V súčasnosti je väčšina priamo zo Sýrie a kresťania tu bojujú bok po boku s moslimami proti džihádistom. Stále si však udržiava viac menej kresťanský charakter a to aj napriek sekularizmu strany SSNP. Milície Nusur al-Zawba'a sú nasadzované prevažne v oblastiach odkiaľ pochádzajú dobrovoľníci. Dosiahol sa tým až fanatický bojový elán a morálka. Je to prirodzené, keď chránia priamo svoje domovy a rodiny. Bojovali od Rakky, Aleppa, Homsu, Latakii až po Východnú Ghoutu. Táto stránica

milícia si za roky bojov vyslúžila rešpekt, ale aj nenávisť zo strany islamistov. Každý prípadný zajatec môže z ich rúk očakávať mučivú smrť a preto bojujú fanaticky do posledného náboja.

Sa'adeh, jeho strana a ideológia môžu byť obviňované z mnohého. Je nepopierateľné, že zakladatelia strany hľadali určitú inšpiráciu v krajne pravicových hnutiach medzivojnovkej Európy. V hnutiach, ktorých ideológiu Európa po druhej svetovej vojne zavrhol. Na druhej strane by ale bolo prekrúcaním faktov tvrdiť, že SSNS spolupracovala s nacionálne socialistickým režimom. Tieto tvrdenia boli vyvrátené už v danej dobe. Rozhodne tiež nemôžu byť obviňovaní z rasizmu či náboženskej nenávisti. To by bol totiž pravý opak ich oficiálnej politickej doktríny. Stranu často obviňujú z úmyslu zaviesť diktatúru. To je ale ďalšie prekrútenie faktov. Tá totiž v ideách strany funguje ako „ochranný

dáždnik“ národa v čase ohrozenia. Presne tak, ako to spravila napr. demokratická Francúzska republika v rokoch 1. svetovej vojny a ako sa to bežne robí aj dnes. Naopak, faktom je, že stúpenci strany už 6 rokov bojujú proti tým, ktorých *Západ* označuje na striedačku (podľa aktuálnej potreby) raz za bojovníkov za slobodu, inokedy za teroristov. Bojujú proti organizáciám, ktoré nielen vraždia a znásilňujú nevinných, no dopustili sa aj otvorenej genocídy či dokonca v 21. storočí reálne obnovili otrokárstvo. Z hľadiska geopolitického rozloženia síl je plán Veľkej Sýrie neuskutočniteľný. Reálnym je ale udržanie či možno až prehlbenie vplyvu tejto idey v Sýrii a Libanone. Zaujímavé by bolo sledovať, či by aplikovanie tejto politiky malo v regióne stabilizačný charakter a skoncovalo s nekonečným nábožensky motivovaným násilím.

Otázkou je aj to, ako by sa bola vyvíjala politická cesta tohto muža, ak by nebol v roku 1949 popravený. Možno by sa stal vodcom arabského sveta tak, ako sa to podarilo egyptskému prezidentovi Džamálovi Abd an Násirovi. Víťazovi od Suez (1956) a podporovateľovi protikoloniálnych hnutí. To sú samozrejme iba špekulácie, pretože história nepozná pojem *keby bolo keby*. Príbeh Sa'adeha a jeho hnutia ukazuje, že história a tým ani súčasnosť zďaleka nie je čierno-biela.

Peter Legény

peter.legeny@reconquista.sk

Zdroje:

Karol R. Sorby: Arabský východ 1918-1945, 2013
<http://www.syriawide.com/saadeh.html>
<https://www.britannica.com/biography/Antun-Saadah>
<https://gulfnews.com/culture/people/antoun-saadah-the-father-of-greater-syria-1.1824903>
<https://www.joshualandis.com/blog/24853-2/>
<https://southfront.org/syrian-social-nationalist-party-arab-nationalism-conflict-syria/>

SLOVENSKO NA RÁZCESTÍ

Klasik by povedal, že sme si našu krajinu rozložili na neprávnom mieste. Stredoeurópsky priestor bol totiž vždy nárazníkovou zónou medzi západom a východom. Tento súboj dvoch svetov sa cez naše končiny melie v istých intervaloch celé stáročia a za každým poznačuje naše končiny nielen vojenskými stretmi, rozvratom či zničením krajiny, ale aj poznačením kultúry ľudí tuná preživších.

V predveľkomoravskom a veľkomoravskom období to boli snahy Franskej ríše o nadvládu nad našimi končinami, ktorým sa snažil šikovne vyhnúť náš vtedajší vládár Rastislav – a to odpútaním sa od Franskej ríše a jej vplyvu, orientáciou na Byzanciu. To nám zabezpečilo svojbytnosť a vyrovnanie sa národom veľkým – veď staroslovenčina sa stala štvrtým liturgickým jazykom, misia sv. Cyrila a Metoda taktiež zhotovila písmo našich predkov, z ktorého sa neskôr vyvinula cyrilika a súčasná azbuka. Nášho vládu Rastislava tento pokus o vymanenie sa spod franskej nadvlády stál veľa – skončil oslepený vo franskom žalári, kde biedne zahynul, nevedno kedy a ani kde. Misiu, ktorú započal, jeho vlastný národ nedokončil, prebrali ho iné slovanské národy, no my sme sa opäť vrátili k orientácii na západ. Tak ako sme

opustili vieru predkov prijatím západného kresťanstva, tak sme opustili aj byzantské kresťanstvo.

Po stredoveku sme sa stali po vzore západného sveta vo väčšine protestantskou krajinou, aby následná protireformácia zas našu krajinu vrátila k rímskokatolíckej cirkvi. Stáročia v multikultúrnom Uhorsku nás nevyrušovali, až pokým okrem dovtedy náboženskej neznášanlivosti nepribudla neznášanlivosť národnostná. Tá sa začala prejavovať najmä po Francúzskej revolúcii a následných napoleonských vojnách. Tie svojím spôsobom už 200 rokov opakujú scenár vojny západu a východu, pričom obdobia mieru sú len prestávkami na nabratie nových síl k ďalšej vojne.

Maďarizácia silnela, ale jej hlavný cieľ – pomádať všetko obyvateľstvo Uhorska

sa nedarilo naplniť. Ak aj, len štatisticky. Podvedomý strach Maďarov z toho, že ich v Uhorsku je len 30% a svoju hegemoniu neudržia v prípade národného obrodenia zvyšných národov v Uhorsku, to bol prvý a zásadný omyl, ktorý sa stal v konečnom dôsledku klincom do rakvy tisícročného štátu. V meruôsmych rokoch bojovalo za slobodu pod vlajkami kossuthovcov zrejme viac slovenských vojakov ako v dobrovoľníckych štúrovských „extrémistických a protištátnych“ zboroch. Hoci cisársky dvor jasal, že protestantskí panslávski Slováci bojujú za rakúsku katolícku Habsburgskú dynastiu, veľkej odmeny sa im nedostalo. Aj keď sa uvažovalo o akejsi autonómnej oblasti Slovenského okolia, bolo to len do času, keď rakúski cisárski emisári s hrôzou zistili, že slovenský ľud inklinuje nielenže k panslavizmu a rusofilstvu, čo bolo ešte ako-tak pre nich pochopiteľné, ale že u neho nemožno nájsť nadšenie pre monarchizmus a priamo inklinuje k socializmu – komunizmu. Už pred 170 rokmi! Takže vodcovia slovenského povstania (toho skutočne národného), putovali pod policajný dohľad rovnako ako ich maďarskí protivníci v revolúcii. Tí sa však po 20 rokoch po Rakúsko-Uhorskom vyrovnaní mohli aspoň na slovenských panslávskych zradcoch vypomstiť – čo trvalo v podstate ďalších vyše 50 rokov - až do rozpadu Uhorska. Načim pripomenúť, že maďarskú revolúciu by zrejme Viedeň sama nezvládla, a tak si povolala na pomoc ruské vojská od cára. Vtedy prvýkrát prišli do našich končín tí, na ktorých sa romantickí panslávski vodcovia porobených slovanských národov vždy spoliehali. Áno, prišli Rusi, aby pomohli poraziť maďarskú revolúciu a zastabilizovať podunajskú monarchiu na čele s germánskou vládnu dynastiou. A keď sa to podarilo, odišli, darmo aj naši vodcovia sa i neskôr s úľubou dívali na nedozreté východné končiny, z ktorých mal prísť veľký slovanský brat a nafačkovať všetkých, ktorí

utláčajú jeho menších bratov. Neprišiel. Teda, aspoň nie za tým účelom. Nie nadarmo sa tomuto obdobiu vraví „romantizmus“.

Jeden z mnohých stretov medzi východom a západom, vrcholil práve pred 100 rokmi – dovedy najväčší vojnový konflikt v dejinách – dnes nazývaný prvou svetovou vojnou, mal za následok okrem iného aj rozbitie multikultúrneho Uhorska, čím sa územie Slovenska dostalo po tisíc rokoch do nového štátneho útvaru – multikultúrneho Česko-Slovenska, nazvaného onedlho už len Československom. Naši predkovia pred 100 rokmi jasali, lebo verili, že sa konečne zbavia jarma maďarizácie, ale onedlho sa presvedčili, že ani český šovinizmus a čechoslovakizmus nie je vykúpením. Keď sa opäť raz rozhorel stret medzi východom a západom, opäť sme stáli na strane západu a konečne sme si vybojovali vytúženú samostatnosť, vykúpenú však oklieštenou suverenitou a neustálym visiacim Damoklovým mečom, ktorým šermoval Berlín a jeho nevyspytateľný vodca. Tak ako v prvej, tak i v druhej svetovej vojne sme sa zapojili na strane západu do boja proti východu, a rovnako tak sme napokon skončili na strane víťazov, keď sme svojich dovtedajších nepriateľov premenovali na osloboditeľov a dovtedajších garantov štátnosti na fašistické svine. Umne sme si rozbili svoj prvý samostatný štát aj s pomocou zahraničných pomáhačov – či už exilových čechoslovakistov, ktorí utiekli ešte v prvých dňoch po Mníchove, ktorí svojou nezodpovednou politikou spôsobili, aby po vojne prišli vešať zradcov a zbabelcov. Najprv sme si v tzv. povstaní zničili celú infraštruktúru a vyprovokovali Nemcov k obsadeniu územia a upelešeniu sa na ňom, aby ich potom pre istotu ešte museli stadiaľto sovietski osloboditelia dôkladne vybombardovať, len aby sa nedajbože niečo hodnotné nezachovalo. Žiadna obeta nie je dosť vysoká na to, aby od gulagu zachránila tých „hrdinských povstaleckých“ dôstojníkov,

čo ešte predvčerom na východnom fronte so zbraňou v ruke naháňali do boja slovenských vojakov proti boľševikom.

To naši českí bratia mali rozumu viac. Povstali 5 dní po fűhrerovej smrti a hrdinsky 4 dni vešali na kandelábre svojich dovtedajších susedov v Prahe a po celom Protektoráte, teda všade tam, kde s nimi kolaborovali. Tak k nám zavítali osloboditelia druhýkrát, takmer po 100 rokoch, ak nerátame cársku armádu na počiatku 1. svetovej vojny operujúcu na krajnom severovýchode Slovenska. A opäť – očakávania predbehli realitu. Osloboditelia nám sem nainštalovali svoj systém, ktorým sme sa borili 42 rokov. Kým rozpad monarchie a 20 rokov voľnomyšlienárskeho čechoslovakizmu bol šokom a v mnohom posunom zároveň, tak potom oných 42 rokov „oslobodenia“ vyrylo navždy brázdou do duše národa. Rana, akú azda utrpel naposledy v 9. storočí kedy sa zrazu zjavil na scéne ako subjekt medzinárodného práva, aby vzápätí bol tvrdo stlačený do reality svojich medzí a následne zadupaný do ničoty, ako keď po roku 907 a bitke pri Bratislave zrazu zmizlo všetko dovtedy jasné a známe v prepadlisku dejín.

Aj tu sme napokon prišli nielen o vieru, národnosť, ale dokonca aj o stáročný charakteristický štátny symbol, ktorý nahradila živánska pod Kriváňom. Až napokon prišli osloboditelia oslobodiť aj svojich súdruhov. To však už nič neznamenalo, tá posledná rana sa sceľovala práve vtedy poslednými sceľovaniami dedovizní, rozorávaním stáročných medzí a presťahovaním vidieckych obyvateľov do mestských králikární. Homo sovieticus nevznikol, ale za 80 rokov sa udialo viac v jednom národe, ako bol schopný zniesť a koľko sa udialo za posledných 800 rokov. Konflikt západu a východu znova doznel, tentoraz vraj nežne, a tak naši osloboditelia na nás aspoň zarobili, keď si za svoje léna dali náležite zaplatiť. Kupujúci však nechceli byť a nechcú byť škodní, takže

svoju investíciu patrične žmýkajú. Pokým osloboditelia sa dost' natrápili, pokým všetko zoštátnili, opačný proces ide rýchlo a najmä bez zbytočného reptania. Dokonca i politicky znepríatelené tábory sa dokážu zjednotiť na tom, kedy, kde, čo a koľko národu vziať.

Sklamaní sú všetci tí emigranti, ktorí sa vracajú plní ideálov, pre ktoré pracovali v zahraničí celé roky. Nenachádzajú tu skoro nikoho, kto by mal pochopenie pre ich ideí. A tak druhá suverenita prichádza nie ako vôľa národa, aj keď isté obrodenie tu našťastie je, ale predovšetkým ako chladný kalkul politických elít: vy si rozkradnete české a my slovenské, naše privatizačné manželstvo sa nevydarilo, musíme sa rozísť! Aby to nebolo také bezduché, treba to okoreniť tisícročným úsilím, ktoré sa naplnilo. Je dobré, že sa naplnilo. Je zlé, že sa naplnilo neúprimne. Neúprimná láska rodí sklamanie a nenávisť. Neúprimná láska k svojmu dieťaťu značí jediné – keď dieťa vyrastie, falošného rodiča prekukne a znenávidí. A falošný rodič? Plače, ako dal všetko a ako si to nik neváži. Nedal však najdôležitejšie a to už nenapraví. A tak ohrdnuté dieťa hľadá partiu rovnakých vrstovníkov, kde by sa necítilo odstrčené, zakomplexované, ale žiaduce. Je viac menej isté, že sa dostane do problémovej partie. Tak je to i s národom či nechceným štátom.

A tak sme sa i dostali do partie o ktorej sme si spočiatku mysleli, že lepšej niet. Vstup do nej čosi stál, veď vrstovnicke skupiny neraz pri prijímaní člena vyžadujú skúšky odvahy – či už krádež rodičovských úspor, alebo v prípade štátu vzdanie sa štátneho majetku, oklieštenie suverenity či potravinovej sebestačnosti. Veď musíme, teraz nám elektrické drôty na hraniciach nehrozia, ale guľky odzadu od pohraničníkov by sa zišli, nech čím viac otcov rodín či matiek t'ahá za bývalú železnú oponu. Aby konečne pochopili, čo je to ten liberalizmus a multikulti, ako vyzerá pravý kapitalizmus, a čo je to tá produktivita práce, ktorú nie a nie dosiahnuť, preto logicky ani

platy nemôžu rásť, lebo k produktivite pár hodín siestujúceho Taliana či Španiela sa nemôžeme priblížiť, ani keby sme im utekali oproti. Ešte šťastie, že v platbách sa priblížiť vieme. Platy a platby, veď je to skoro to isté. Ide o peniaze, nie? V našej skvelej partii, kde sa tak náš národ našiel a konečne sa dobre cíti, začínajú menšie problémy. Po zložení skúšky odvahy sa odrazu vyžadujú ďalšie a ďalšie, ktoré sa nám ale už nepáčia. Skladať sa na bohatších, zadlžovať samých seba a pritom na sebe šetriť, snahy o zakotvenie princípu „držať hubu a krok“ a napokon najnovší nápad – presťahovať k sebe pol Afriky a tretinu Ázie – akosi nechápeme. Žili sme dlho v socialistickom skanzene, je pravda, multikulti nám nejako nesedí, aj keď Sojuz bol a je sám o sebe multikulti a chodili k nám aj Vietnamci či Kubánci na skusy do tovární, takže černochovi sme nevideli len vo filmoch, navyše plamenné frázy o multikulti začleňovaní nám kazí vlastná skúsenosť so začleňovaním našich migrantov z Indie, s čím sa boríme už sedem storočí. Aj to otvorenie hraníc nám nepomohlo, áno, Adrika o ktorú tu nik neoprel ani bicykel sa stala predmetom záujmu anglických arabov, hlavne kvôli nadváhe, aj zopár ďalších babuliek si v záchvate romantiky a propagácie čokoládok prišlo na exotické skusy, no stále je to málo. Nevraviac o tých stovkách otrasných zážitkov medzirasového spoluzitia manželského i nemanželského, končiaceho v lepšom prípade únosom detí, v horšom prípade – násilím či ešte horším – radšej ani nepomyslieť.

To Slovensko naše, posiaľ tvrdo spalo.... Nás to baví s každým tak 20 rokov. Potom sa systém preje a našinec hľadá niečo nové. Je aj prirodzená generačná obmena, ale i tak – nevstúpiš dvakrát do tej istej rieky. Kým sa za socializmu šťastlivci s povolením na autobusový zájazd do Viedne vracal hrdo zo západu s igelitkou z Billy, sťa Kolumbovi Indiáni s hrkálkami a zrkadielkami od dobyvateľov, dnes sme náročnejší. Nestačí

nám, čo máme. Chceme švajčiarsku priamu demokraciu, škandinávsky sociálny systém, írske platy, nemecké diaľnice, francúzsky pracovný čas, poľské ceny, španielsku siestu, americkú slobodu prejavu a kadečo iné. Chcieť je pekná vlastnosť. Chcieť a môcť sú dve rozdielne slovesá. Takže ak to nedostaneme, opäť ako toľkokrát v histórii niektorí začínajú s nádejou pozeráť na východ. To už nie je nádej, to je posadnutosť a nepoučiteľnosť. Isteže, Rusko už nie je Sovietsky zväz ani Jeľcinova Klondike. Kto sa však túži vrátiť v čase a zaspomínať si na polovicu 90. tých rokov v našich končinách, tomu sa tam páčiť istotne bude. Horšie je, že sme od štúrovských dobrovoľníckych výprav vôbec nevyrástli, stále čakáme na staršieho brata, ktorý príde a ukáže všetkým tým, čo nám ubližujú! Ibaže to tak nikdy nebolo a zrejme ani nebude. Väčší brat si príde vtedy, keď to bude jemu vyhovovať. Štáty nemajú priateľov, štáty majú len záujmy.

Náš slovanský veľký brat si minimálne od Krymskej anexie lepšie rozumie s naším južným susedom, ktorý má odveké podobné chůtky. Takže slovenský osvedčený model? Už od čias Svätopluka – nadbiehať Nemcom a nechávať si zadné vrátka otvorené u Rusov. Šialený geopolitický model. Reflektujúci však smutnú realitu. Slovensko má na geopolitickej šachovnici len dvoch významných hráčov – kvázi spojencov. Jeden z nich je Rusko, kam celú novodobú históriu hľadáme ako na spasenie. V našich romantických predstavách je to ako vysnenie si princa na bielom koni, no potom príde sklamanie. Rusi sa úprimne tešia z našej náklonnosti, azda sa jej aj čudujú, ako nenávidený G. Bush ováciám kosovských Albáncov v Prištine, keď tam zavítal a domov potom letel bez hodiniek, ktoré „stratil“ v zápale podávania rúk s davom.

Druhým spojencom je Vatikán. A tým je povedané všetko. Mať za spojencov dva štáty, ktoré nespája takmer nič, zato vecí, ktoré ich stavajú proti sebe je neúrekom, je katastrofa,

ale zároveň realita. Rímskokatolícka cirkev má na Slovensku stále silné postavenie, inklinuje k nej aj nemálo ľudí. Slovenská pobočka RKC navyše ešte stále nie je prežratá infiltrátmi typu Bezáka, ktorého sa aj rýchlo zbavila. Jej hlas v niektorých regiónoch je ešte stále dostatočne silný, ako aj orientácia ľudí nielen k RKC, ale kresťanstvu vôbec. Schizofrenická je potom orientácia na pravoslávno-boľševické Rusko. Nie, nemýľme sa. Hoci sa kadekto snaží Rusov vykresľovať ako obete komunizmu a boľševizmu zvlášť, akokoľvek môžeme pripustiť aj historické fakty o neruskej etnicite boľševických komisárov, sami o sebe by tieto neruské elementy neboli mohli uskutočniť to, čo uskutočnili. Dialo sa tak za rozsiahlej kolaborácie a priam stotožnením sa s boľševickou ideológiou. Vravieť, že dnešné Rusko už nie je ZSSR je síce pravdou, ale len v názvosloví. Je v ňom rozdiel ako medzi Slovenskom a Slovenskou socialistickou republikou. Persóny sa vymenili, ba niektoré i ostali, vlastnícke vzťahy sa otočili naruby, ale duch ostal rovnaký. Múmia na Červenom námestí je stále na svojom mieste a velebená aj s pamätníkmi po celej krajine. Nič sa nezmenilo, všetko je rovnaké ako v treskúcej zime v roku 1922, kedy sa už po štyroch rokoch boľševického besnenia prišli syfilitikovi Leninovi v treskúcich mrazoch klaňať dva milióny Rusov a bábušky sa pri katafalku hádzali o zem od žiaľu. Aj u nás fetiš klaňania sa vlastným porobiteľom a likvidátorom štátnosti každý rok koncom augusta, nieže po páde komunistickej moci zanikol, naopak. Stal sa štátnym sviatkom, čo nebolo ani za čias komunistov.

Slovensko – nechcené dieťa svojich rodičov, je na rázcestí. Hoci to na prvý pohľad nevidno a médiá a ich poplatní umelci či celebrity, sa predhávajú v presviedčaní nás o tom, že žijeme najlepšie časy v histórii, pod krásnym pozlátkom sa začína predierať na povrch hrdza a hniloba. Isteže, niektorí jedinci žijú v podmienkach, aké by im závidel aj Kráľ

Slnko, väčšina ľudí však žije s nožom na krku, ani si to neuvedomujú. Štát s astronomickým dlhom a bez majetku, bez vízie a doktríny, žijúci len z minulosti a súčasnosti, ktorú prejedá. Kam sa podel všetok ten majetok, ktorý sa hromadil 42 rokov štátnych monopolov, nie je ťažké zistiť. Kam nás vedú politickí vodcovia, novodobé údelné kniežatá, sami nevedia, keďže nie je v ich moci niečo na smerovaní meniť. A aj keby mohli, nevedia. Nateraz nám vybrali cestu roztavenia sa v bublajúcom jadre bezmenných národov, národností, etník, rás pod nič nevrvaciim spoločným názvom Európan či občan EÚ. Na večné časy a nikdy inak!

Z histórie vieme, že sme šli takmer vždy so západom do nového stretu s východom, ale neraz sme po boji skončili na východe. Naozaj toto chceme do zunovania opakovať toľké stáročia? Nie je načase postaviť hrádzu voči koristníkom z jednej i druhej strany? Veď v stredoeurópskom priestore nie sme sami s týmito skúsenosťami! Sme presviedčaní, že bez EÚ to nepôjde, ale to isté sme počúvali aj o ZSSR. Navyše, nevstupovali sme do EÚ, ktorá sa stala experimentálnym laboratóriom sociopatických inžinierov, robiacich pokusy na spoločnosti, ale predovšetkým do únie ekonomickej. Že z nej opäť niekto chce robiť úniu politickú, pretože sa začína ďalšie dejstvo „Drang nach Osten“ je vec ďalšia. Ešte stále však máme naše krajiny nezanešvárené, ešte stále je možnosť záchranu. Lenže tento boj sa nevybojuje za nás, ako sa mylne domnievame stáročia. Nepride žiaden veľký brat, ktorý nám pomôže, zachráni nás! Kdeže, ak aj príde a to si želajme čo najmenej, tak len preto, aby tu presadil svoje záujmy a všetkým tým rusofilom ostanú zas oči pre plač. Čo s nami zamýšľajú západniari, nie je nič viac a nič menej, ako to, čo sa tu deje v súčasnosti, a čo sa ešte má len stať v budúcnosti – hranice sú otvorené, každý si môže overiť na vlastné oči, či sa chce taviť v jadre, alebo nie. Nechcené dieťa Slovensko poškľuče aj po storočnici

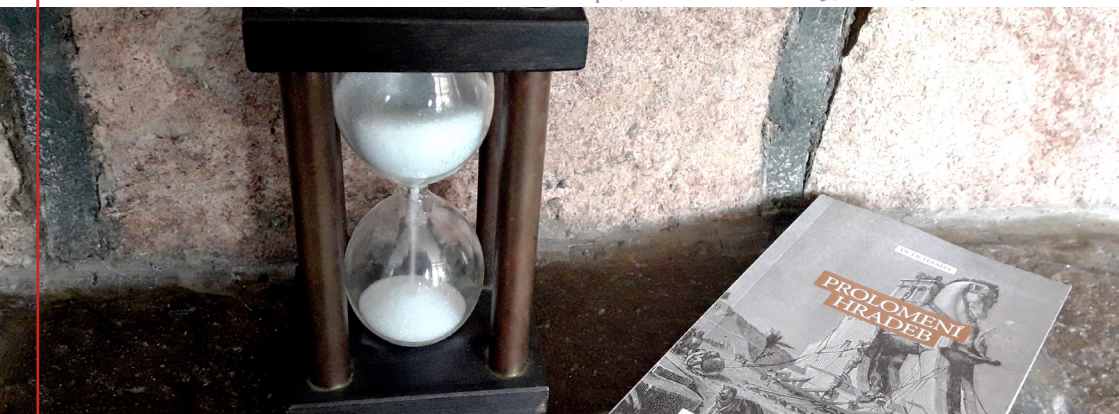
výročia Československa a neraz počuť ťažké vzdychy a nostalgické stony. No je návrat pod dva chvosty leva naozaj to, za čo toľkí obetovali životy? Už by to bolo inak? Isteže, bratia Moravania by vedeli rozprávať. Keď im v sčítaní obyvateľstva vzali aj moravskú národnosť, ku ktorej sa u nás hlásiť môžu. V hre je aj návrat pod svätoštefanskú korunu... Mnohí by aj život za to položili... Osud nechceného dieťaťa býva neradostný, ale nie je to pravidlom. My sa teraz potácame s ňa odchovanec detského domova, ktorý sa má postaviť na vlastné nohy, no úspory

minul a skúsenosti nemá. A tak hľadá azylový dom, kde pokračovať ďalej pod dozorom a príkazmi a zákazmi. Lebo samostatne fungovať sa nenaučil. Je však načase zmeniť relatívne pohodlie a bezpečnosť s nulovými vyhliadkami na zmenu k lepšiemu, za síce riskantnú zmenu, avšak s možnosťou vykročiť na vlastnú cestu životom.

Mgr. Slavomír Hromada

PRELOMENIE HRADIEB

Petr Hampl, Naštvané matky, 2018, 312 strán

Chýbajúci titul v bibliografii obľúbeného autora ma vyhnal do kníhkupectva. Obsluha ukazovala kdesi na *temný kútik* s kontroverznou literatúrou. Blúdiace oči namiesto pôvodného cieľa zamerali útlu knižočku s názvom *Prolomení hradieb*. Prebal úsmevne preháňa: „*Majstrovské dielo. Vecné, objavné a napínavé, stmelujúce všetky informačne dostupné aspekty dnešnej megakrízy.*“ – alebo tiež – „*Petr Hampl je originálny a v mnohom provokatívny autor, ktorý neklže po povrchu vecí a dejov. Jeho kniha má potenciál stať sa udalosťou roku v oblasti literatúry faktu.*“ Lákavá anotácia najmä v súvislosti s podtitulom, v ktorom si autor kladie otázku, prečo západná kultúra podlieha Islamu a aká je nádej na jej záchranu. Dám tomu šancu.

Kto je to ten Petr Hampl? Tzv. mainstreamom onálepkovaný xenofób a extrémista, ktorého bolo možné vidieť po boku excentrika Martina Konvičku pod vlajkou Bloku proti Islamu. Alebo tiež úspešný absolvent Karlovej

univerzity v obore sociológie, riaditeľ Českej spoločnosti pre civilizačné štúdiá, či renomovaný redaktor v tzv. alternatívnych médiách. Vyberte si. Po prvých stránkach mám približnú predstavu odkiaľ vietor fúka,

ale nesúdím a priori prirýchlo. Uznávam, autor správne zvolil veľmi zrozumiteľný jazyk a každému prístupnú formu bez krkolomných odborných výrazov, takže pri knihe nebudete tráviť hodiny googlovaním. Hravo ju zvládnete prečítať za deň ako ja, alebo Benjamin Kuras. Aj keď vám bude objasnené, že text odráža zvyčajné metodologické postupy, nie je úplne štandardnou voľbou vynechanie poznámok. Priznám sa, v takto zameranej knihe by som dal hodnoverným zdrojom prednosť pred opakujúcimi sa sloganmi vytrhnutými z kontextu, alebo vysvetlivkami za každou kapitolou v štýle *čo tým chcel básnik povedať*. Nie každý čitateľ si totiž zaslúži podhodnotenie na úrovni bytosti, ktorej treba všetko vysvetľovať minimálne dvakrát a pomaly. Nosným obsahom je predovšetkým popis vzniku a vývoja *novej aristokracie*, ktorá na piedestál svojho snaženia postavila ateistický materializmus osobného prospechu. Tá vytvára často spomínanú úzku skupinu bezcharakterných zbohatlíkov, ktorí sa popri napr. finančných, alebo kariérnych výhodách veselo zbavujú obranyschopnosti nás všetkých. Popis nastavenia rôznych mechanizmov v rámci byrokratického aparátu je vskutku zaujímavý. K problematike Islamu a jeho prieniku na náš kontinent, sa však kniha v svojej druhej polovici venuje len okrajovo. Autor priznáva, že najčastejšie otázky sa týkajú riešenia

tejto krízy, zároveň však nijaké zásadné riešenie neponúka. Aj keď určité prognózy vývoja si načrtnúť dovolil. Nie je mi úplne jasné odkiaľ pramení autorov sentimentálny filosemitizmus, vlastný neokonzervatívcem, ale vysvetľuje to opakujúce sa demonizovanie Hitlera a oháňanie sa holokaustom. Takže ani toto ešte asi nevyšlo z módy.

Po každej kapitole autor odporučí, čo si k danej problematike prečítať na dotvorenie si vlastného názoru. Pričom neraz vôbec nejde o literatúru faktu, ale o utopistický román, alebo fikciu. Naozaj nemám potuchy, prečo si niekto na podporu svojich téz vyberie práve „rozumy“ z vymyslených príbehov. Pousmial som sa hlavne na tom poslednom: „Doporučujem prihlásiť sa na kurz Krav maga, alebo iného bojového umenia, vylepšiť kondíciu a obstarat' si zbraň.“

Autor sa snaží vyhodnocovať aj rôzne konšpiratívne vysvetlenia javov formou otázok a odpovedí. Niektoré vyvracia, iné považuje za reálne. Veľmi šikovne sa väčšinou vyhýba citovaniu konkrétnych mien, dátumov, či udalostí, a to zrejme nielen preto, aby sa text ľahšie čítal. To však nepridáva na hodnovernosti. Napriek všetkému aj jeho vlastné tézy pôsobia z veľkej časti trefne a skutočne. Nie je preto na škodu si rozšíriť obzor o iný uhol pohľadu.

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

KTO MÁ V RUKÁCH ORGANIZOVANÚ POLITICKÚ MOC, NAZBIERA DOŠŤ HLASOV I NA TO, ABY SLNKO V LETE NESVIETILO A V ZIME ABY SNEH NEPADAL.

S. H. VAJANSKÝ

www.reconquista.sk

KILL THE BOER! - ZABI BÚRA!

O genocíde belocho v Juhoafrickej Republike

„Zabi Búra“, ozýva sa zhromaždením tisícov černochoch na politickom mítingu v Juhoafrickej republike. „Zabi farmára, zabi Búra. Jedna guľka – jeden Búr“. Realita dnešných dní. Aj takto burcujú černošskí politici svojich súkmeňovcov na genocídu bielych spoluobčanov v tejto africkej krajine. V 21. storočí, verejne, priamo, bez akýchkoľvek okolkov a strachu z opatrení OSN, sankcií svetových veľmocí a iných celosvetových organizácií. Skutočný rasizmus v praxi.

Nazákladetohotopodnecovaníadochádzadenne k vražedníu a mrzačeniu bielych farmárov a belochoch ako takých. Prezident Juhoafrickej republiky (JAR) Cyril Ramaphosa, zo strany Africký národný kongres (ANC) – čo je de facto neomarxistická strana, sa nechal počuť, že bude pokračovať naďalej v znárodňovaní pôdy bielych farmárov. Doslovne ide o zhabanie majetku ľudí, pre ich rasový pôvod. A to všetko sa deje bez sebamenšieho záujmu celosvetovej verejnosti. Mlčia celosvetové médiá, mlčia politici, a hlavne mlčia takzvané antiracistické a ľudskoprávne organizácie po celom svete.

Jediná krajina, ktorej politici pochopili vážnosť situácie a bielym Juhoafričanom ponúkla pomoc, bola Austrália. Černošská

vláda v JAR ponuku austrálskeho ministra Petera Duttona na pridelenie urýchlených víz pre prenasledovaných belochoch rázne odsúdila. Vláda v JAR tvrdí, že sa nie je čoho báť. Realita však hovorí niečo iné. Útoky, lúpeže, znásilnenia a vraždy voči belochoch sú na dennodennom poriadku, a čím ďalej viac sa stupňujú. Je zrejmé, že toto násilie má vyústiť do etnického vyčistenia južnej Afriky od Búrov a zabratiu ich pôdy.

Búri - Boers, (cca 4,5 milióna) dnes nazývaní Afrikánci, sú potomkovia prevažne holandských kolonistov (z malej časti aj francúzskych hugenotov a Nemcov). Holandská väčšina vytvorila ich spoločný moderný jazyk, tzv. afrikánčinu (afrikaans), ktorá je odvodená z holandčiny a do ktorej

bola prijatá časť anglických a afrických slov. K Mysu dobrej nádeje a brehom južnej Afriky dorazili v novoveku ako prví Portugalskí moreplavci v roku 1488. Založili tu niekoľko obchodných staníc. Trvalé európske osídlenie však bolo zahájené až z Holandska. Holandskí kolonisti prišli do južnej Afriky zhruba v roku 1652 a vytvorili Kapskú kolóniu. V tej dobe na tomto riedko osídlenom území žili iba málopočetné khoisanské kmene afrických Sanov (Krovákov) a Khoikhoiov (Hotentótov), ktorí sú známi svojim mľaskavým jazykovým prejavom. Tieto kmene lovcov a zberačov žili kočovným spôsobom života. Takýmto spôsobom žijú tieto prírodné kmene, rasovo a antropologicky veľmi odlišné od ostatných černocho, doteraz. Úroveň ich spoločensva bola v dobe osídľovania južnej Afriky bielymi kolonistami na úrovni doby kamennej. Aj napriek tomu, že sú Khoisania jediní prapôvodní obyvatelia celej južnej Afriky zasahujúcej až po Keňu, nikdy nevlastnili pôdu a nezaoberali sa poľnohospodárstvom. V neskoršej dobe sa najmä Khoikhoiva venovali aj kočovnému pastierstvu dobytká. Bantuské národy (Zuluovia, Xhosa, Čvana, Sotho...), kam patrí najväčšia časť dnešných čiernych obyvateľov JAR (80 %) sem prišli zo strednej Afriky až neskôr. Ešte v 16. storočí obývali bantuské kmene iba východné pobrežia južnej Afriky. Do vnútrozemia prenikali až v priebehu 18. a 19. storočia, teda neskôr ako búrski farmári. Dôvodom, prečo sa táto oblasť vyvíjala samostatne od zvyšku Afriky je fakt, že celá oblasť južnej Afriky je od ostatnej pevniny oddelená púšťami a nepriestupnými horami. Preto nebola táto krajina nikdy hustejšie osídlená a nebola tu vytvorená vyspelejšia kultúra ani čiernymi Afričanmi.

Búri vytvorili veľmi kompaktné a pevné spoločenstvo, ktoré dokázalo veľmi dlho vzdorovať anglickej imperialistickej presile. Británia sa začala zmocňovať Kapska v období napoleonských vojen. Širšia britská

migrácia nastala v 20. rokoch 19. storočia, keď sa na území južnej Afriky našli bohaté náleziská zlata a drahých kameňov. Afrikánci neboli nikdy dobrodruhovia, ktorí by túžili iba zbohatnúť. S Afrikou bola spätá ich identita už v tej dobe, nakoľko už ich prastarí otcovia sa narodili v Afrike a s Afrikou boli späté celé generácie ich predkov. Afriku právom považujú za svoju domovinu. Najväčší poklad v srdciach Afrikáncov bola ich sloboda. Preto po strate Kapska došlo v roku 1836 k masovému vysťahovaniu Búrov na sever (tzv. Veľký trek) do prevažne neobývaných oblastí. V Natale založili republiku, ale aj tá bola následne zabraná Britmi a pripojená ku Kapskej kolónii. Preto na severovýchode založili Búri dva nové štáty – Oranžský slobodný štát a Transval (1856), ktorých nezávislosť uznala aj Veľká Británia. Po krvavých búrsko-anglických vojnách (1899 – 1902), kde Afrikánci tvrdo a odhodlane bojovali za svoju slobodu, stratili oba štáty nezávislosť a boli zjednotené pod britskú správu, kde im bola neskôr garantovaná samospráva, realizovaná vytvorením Juhoafrickej únie (1910). Briti nevedeli zlomiť afrikánsky odpor a preto sa uchýľovali aj k veľmi brutálnym praktikám na hranici genocidy a vytvorili tu prvé koncentračné tábory, kde v drastických podmienkach internovali aj búrske ženy a deti. Afrikánske spoločenstvo sa aj napriek strate slobody vyvíjalo oddelene od anglickej dominancie. Postupom vývoja pod tlakom okolností sa začali jednotlivé rasy a národy segregovať. Tak bol po roku 1948 v krajine oficiálne zavedený apartheid (rasová segregácia - oddelený vývoj jednotlivých rás). Ten síce zaručoval vládu belocho, ale zároveň umožnil vybudovať Juhoafrickú republiku (nezávislosť vyhlásená v roku 1961) v prosperujúci a fungujúci štát s najsilnejším africkým hospodárstvom. Pre černošské obyvateľstvo bolo vytvorených 10 samosprávnych celkov (bantustanov), pričom štyrom z nich bola priznaná nezávislosť, tzv.

homelands (domovina). Apartheid bol pod domácim a zahraničným tlakom začiatkom 90. rokov 20. storočia zrušený.

Prvé multirasové voľby prebehli v roku 1994 a ich víťazom sa stal černošský Africký Národný Kongres (ANC) vedený marxistickým teroristom Nelsonom Mandelom. Výsledky volieb sa dali očakávať, nakoľko černošské obyvateľstvo tvorilo väčšinu. Negramotnému obyvateľstvu bolo umožnené voliť na základe fotografií kandidátov. Tí si prirodzene vybrali tých, ktorí mali rovnakú farbu pleti ako oni. Nová ústava z roku 1996 zrušila černošské bantustany vrátane 4 nezávislých homelandov. V tomto období musela vláda JAR čeliť snahe Zuluov (22% obyvateľov JAR), vyhlásiť plnú nezávislosť svojho kráľovstva. ANC sa

dostala do ozbrojeného konfliktu so zulským hnutím Inkhata, ktoré v roku 1996 odmietlo účasť na hlasovaní o novej ústave, ktorá mala zrušiť bantustany a homelandy. Zulské kráľovstvo malo v roku 1994 zvláštny štatút v rámci provincie KwaZulu/Natal a bolo de facto konštitučnou monarchiou na čele s kráľom, pričom ministerský predseda bol kráľov strýko. V 90. rokoch sa aj časť Búrov reprezentovaná Afrikánskym hnutím odporu (AWB) pod vedením charizmatického vodcu Eugéna Terre Blanchého usilovali o vytvorenie vlastného búrskeho beloškého štátu (Boerestaat). V tomto svojom úsilí o vlastnú zvrchovanosť istý čas Búri a Zuluovia spolupracovali a navzájom sa podporovali.

Po roku 2000 dochádza k snahe černošskej

väčšiny ovládnuť celú krajinu a získať aj pôdu farmárov, ktorú búrské rodiny vlastnia celé generácie. Národné zhromaždenie v JAR už zahájilo proces, ktorým má zmeniť Ústavu, aby bolo možné znárodniť pôdu bielych farmárov bez kompenzácií. Návrh podal vodca ľavicovej strany Economic Freedom Fighters (EFF) Julius Malema. Následne bol prijatý 241 hlasmi proti 83. Návrh však musí ešte preveriť Ústavná komisia. EFF pôvodne navrhla iba zriadenie komisie, ale ANC navrhla rovno zmenu Ústavy, ktorú však aj EFF podporila. Na práci Ústavnej komisie sa bude podieľať aj verejnosť. Tá je však v JAR väčšinovo černošská. Tá akt znárodnenia pôdy belochovo vníma ako akt spravodlivosti. Musíme sa však pýtať, akej spravodlivosti? Keď pred príchodom bielych osadníkov v Južnej Afrike poľnohospodárska pôda vôbec neexistovala. Pôdu skultivovali a pre

poľnohospodársku produkciu pripravili až Búri. Búri túto pôdu vlastnia a obhospodarujú celé stáročia. V tejto africkej krajine dokonca dokážu pestovať vinič. Tieto schopnosti sú teraz bielym farmárom vyčítané. Otvorená kritika vládnych krokov upozorňuje aj na to, že farmy vedené černochochmi nie sú dostatočne produktívne. Vláda sa aj preto usiluje o čo najrýchlejšie znárodnenie, pretože keď budú všetky farmy v rukách černochoch, už nebudú musieť byť ponižujúco porovnávané s farmami belochoch.

Manela návrh zmeny ústavy podporil slovami: „Musíme zaistiť, aby sme obnovili dôstojnosť našich ľudí bez toho, aby sme kompenzovali zločincov, ktorí ukradli našu zem“. V skutočnosti to je práve naopak. Zločinci sa snažia ukradnúť zem jej právoplatným dedičom. Černošské bantuské obyvateľstvo nikdy nevlastnilo pôdu Búrov.

Prezident Ramaphosa podporil Manela s prísľubom, že urýchlia prevod pozemkov belochoh na černochoh tak, aby nebola ohrozená výroba a produkcia potravín. Tu zarezovali slová Ramaphosa, ktorý sa otvorene vyjadril pre západné médiá, že nepodporuje vraždenie bielych farmárov a nezabudol dodať, že aspoň nie teraz. Čo bude nasledovať po znárodnení si môžeme iba domyslieť.

Bude sa scenár podobáť na to čo sa stalo v susednom Zimbabwe za vlády tyranského diktátora Mugabeho?

Mugabe úžaknil podnobilný zákon v roku 2000. Pozemkovou reformou znárodnili farmy belochoh a odovzdali ich do rúk černochoh. Nasledovala hyperinflácia vo výške 500 biliónov percent. Miestna mena bola tak znehodnotená, že centrálna banka vytlačila bankovku v hodnote 100 miliárd zimbabwských dolárov. Následne s hanbou prešli na americký dolár a iné valuty. Tu je dôležité spomenúť výmenný kurz. Za 35 bilión zimbabwských dolárov sa dal v roku 2015 získať jeden dolár americký. K vysvetleniu čo je biliarda. Postupnosť – tisíc, milión, miliarda, bilion, biliarda. Vždy treba pridať tri nuly. Jeden americký dolár tak stál 35 000 000 000 000 000 zimbabwských dolárov. Následkom toho musel Mugabe pod tlakom verejnosti a hlavne armády odstúpiť. Na jeho miesto nastúpil generál Emmerson Mnangagwa. Ten ihneď zrušil Mugabeho pozemkové reformy. Následne obleteli celý svet videá, ako zimbabwčania s detinskou radosťou vítajú bielych farmárov, ktorí sa vrátili do ich krajiny. Pred pozemkovou reformou v roku 2000 bola Zimbabwe v rámci Afriky poľnohospodársky veľmi úspešná krajina. Po reforme nastal hladomor a epidémia AIDS a cholery.

Na porovnanie sa dnešná rasová situácia v JAR ukážkovo podobá tej v Zimbabwe. Od konca 19. storočia sa v Zimbabwe začali usadzoval bieli prisťahovalci najmä zo Spojeného

kráľovstva a Holandska. Belošskí osadníci na tomto území založili štát Južnú Rodéziu a už na konci 19. storočia tu mali aj vlastnú zákonodarnú radu. Ešte v sedemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia tu zhruba 300 tisíc belochoh tvorilo 5,5% obyvateľstva krajiny. Spravovanie krajiny mali v rukách výhradne belosi, pričom v tomto období nebol ničím výnimočný 20%-ný ročný rast hospodárstva. V roku 1980 vládu nad Zimbabwe prevzali černosí, pričom k moci sa dostala komunisticky orientovaná strana Africký národný zväz Zimbabwe – Vlastenecký front (ZANU-PF) a začala prakticky vládla jednej strany. Do prezidentského kresla sa v roku 1987 dostal marxista nenávidiaci belochoh Robert Mugabe. Po týchto zmenách bola pre belochoh budúcnosť v Zimbabwe neistá, preto dve tretiny belochoh v rokoch 1980-1990 utieklo zo Zimbabwe. Štátna správa a verejná správa sa zbavila takmer všetkých bielych pracovníkov, ktorých nahradili nekvalifikovanými černochohmi.

V Zimbabwe v tej dobe žilo ešte zhruba 4000 bielych farmárov. Práve belošské farmy poskytovali prácu pre viac ako dva milióny čiernych poľnohospodárskych robotníkov a ich rodiny a taktiež prinášali viac ako 40% príjmov do štátneho rozpočtu. Živelné vyhánanie bielych farmárov začalo v roku 1998, kedy ozbrojenci, zväčša bývalí Mugabeho vojaci, začali s tichou podporou miestnych úradov a prezidenta Mugabeho s násilnosťami voči belochoh. Bieli farmári, ktorí tu žili celé generácie boli napádani čiernymi ozbrojencami, ktorí ich vyhánali z fariem alebo ich rovno zabíjali. Prípady, kedy čierni násilníci beštiálne pozabíjali celú belošskú rodinu neboli ničím výnimočné. Zabíjaní boli aj tí belosi, ktorí mali len malé záhrady, kde pestovali jedlo len pre vlastnú spotrebu. V roku 2000 Robert Mugabe bez nároku na akúkoľvek kompenzáciu vyvlastnil belošské farmy, belochoh označil

za nepriateľov štátu a etnické čistky voči belošskej komunite začal podporovať úplne otvorene. Farmy, ktoré patrili belochoom Mugabe tesne pred žatvou rozdelil medzi svojich stúpcov a jeho oddiely okamžite tieto farmy zabrali a vyhнали, prípadne rovno povraždili, zvyšok bielych farmárov. Na lynčovaní belochov sa už podieľali priamo aj policajti, lebo bieli farmári vraj porušili zákon, nakoľko podľa Mugabeho nariadení už pobývali na cudzej pôde.

Aký bol dôsledok vyhánania a vraždenia belochov v Zimbabwe? Černosi, ktorí násilne zabrali belošské farmy nevedeli, alebo lepšie povedané ani nemali záujem seriózne hospodáriť s nadobudnutou pôdou a dovtedy dobre organizované a prosperujúce farmy úplne zruinovali. V rokoch 2000-2007 poklesla poľnohospodárska produkcia o 51%. Na africké pomery veľmi výkonné poľnohospodárstvo s veľkokapacitnou produkciou obilnín sa začalo

prepadať a nakoľko poľnohospodárstvo malo dovtedy 66%-ný podiel na HDP ekonomika Zimbabwe skolabovala. Krajina produkujúca hlavne obilie, cukrovú trstinu, kukuricu a tabak bola kedysi nazývaná obilnicou Afriky. Poľnohospodárstvo bolo také výkonné, že väčšina poľnohospodárskych produktov išla na export, no dnes je krajina absolútne odkázaná na potravinovú pomoc. Na bežnom trhu nie sú k dispozícii ani základné potraviny a krajinu zmieta hladomor.

Južná Afrika je dnes vo veľmi podobnej situácii. Bez akýchkoľvek rozpakov ju možno nazvať rasistickým totalitným štátom. Prenasledovanie tu nie je vyjadrené politickým názorom, ale rasovou príslušnosťou. Bieli Juhoafričania tu sú za tichého dozoru štátu vraždení a vláda chce zlegalizovať znárodnenie ich pôdy, čím ich odsúdi k biede a donúti k odchodu z krajiny. Pozoruhodné je aj sledovať prudký pokles podielu bielej populácie v JAR. Ešte v roku

1941 žilo v Juhoafrickej únii 20,9 % belochov. Následne začal tento podiel postupne klesať. V roku 1978 tvorili belosi 16 % obyvateľov JAR. V roku 1999 13,5 %, v roku 2009 10,5 % a podľa posledného sčítania z roku 2014 už iba 8,8%. Samozrejme percento klesá hlavne kvôli väčšej natalite černochoch, ale v posledných rokoch dochádza aj k častému úteku belochov do USA, Kanady, Británie, Austrálie a na Nový Zéland. Pod vplyvom celkovej destabilizácie utekajú z vlasti po tisícoch. Preto je veľmi ťažké odhadnúť koľko ich je v JAR v súčasnosti. Je pravdepodobné že klesli pod 5%.

Po páde apartheidu v 90. rokoch sa z prosperujúcej krajiny založenej na európskych civilizačných hodnotách stalo getho zmietané vraždami, lúpežami, znásilneniami, vysokou kriminalitou, chudobou a otvorenou vražednou kampaňou namierenou voči bielym farmárom a bielej menšine všeobecne. Je to krajina, kde biela menšina vybuďovala infraštruktúru svetovej úrovne a najvyspelejšie africké hospodárstvo. Z tohto úspechu profitovala aj černošská väčšina. Napriek tomu dnes po rokoch černošskej vlády rieši krajina vysokú nezamestnanosť, agresívnu zločinnosť a epidémiu HIV/AIDS, ktorá postihuje viac ako 6 miliónov černochoch. Počtom vražd a znásilnení dominuje JAR na prvých priečkach celosvetových rebríčkov. Štatisticky dochádza k 300 vraždám na sto tisíc obyvateľov ročne. Voči bielym farmárom je číslo ešte štyri krát vyššie. Na porovnanie, v strednej Európe je to asi 1,5 vražd na sto tisíc obyvateľov za rok. Toto je skutočná odporná neúcta k životu a primitívny rasizmus postavený na nenávisti a závisť. V čase nenávideného a odsudzovaného apartheidu bol v krajine poriadok, stabilita a prosperita. Nikto netvrdí, že to bol systém bez chýb a že nedochádzalo k nepravostiam. To čo bolo začiatkom 20. storočia vnímané ako prirodzené, sa na jeho konci javilo ako škodlivé a urážlivé. Treba

však dodať že pri spomienke na obdobie apartheidu si povzdychne aj nemalé percento čiernej populácie.

V súčasnosti je dôležité o tomto probléme v prvom rade prestať mlčať. Prestať mlčať najmä preto, aby pre nás Európanov a našich afrických bratov nebolo neskoro. Nemôžeme sa nečinne prizerať, ako dochádza k nepravosti a schyľuje sa k ďalšej brutálnej genocide. Neuplynie deň, aby nebola minimálne jedna belošská farma prepadnutá. Situácia v južnej Afrike sa čoskoro stane mementom aj v našej Európe.

Michal Laššák

Zdroje:

Baar Vladimír – Národy na prahu 21. Storočia, Tilia Ostrava 2002

Genzor Jozef – Jazyky sveta, Lingea Bratislava 2015

Honzák F./Pečenka M. – Státy a jejich představitelé, Libri Praha 1999

Hulec Otakar – Dejiny Jižní Afriky, NLN Praha 1997

Hulec O./Olša J. – Dejiny Zimbabwe, Zambie a Malawi, NLN Praha 2008

Kemp Arthur – Vítězství nebo násilí, Kontingent Praha 2008

Krupa V./Genzor J. – Jazyky sveta v priestore a čase, Veda Bratislava 1996

Liščák Vladimír – Státy a území sveta, Libri Praha 2009

Mocka Zdenko – Kajiny sveta, Pravda Bratislava 1986

Ursiny D. – Průručka zeměpisných přehledů a statistik, Spolek profesorů Slováků, Bratislava 1941

Wolf Josef – Abeceda národů, Horizont, Praha 1984

www.stredoevropan.cz

www.pravyprostor.cz

www.pospolitost.wordpress.com

www.wikipedia.org

BITKA PRI PIAVE

V roku 1917 sa začala už štvrtá vojnová zima. To, čo malo byť krátkou vojenskou akciou sa nepredstaviteľne natiahlo a dopadlo na ľudí zo všetkých strán konfliktu dovtedy nevidanou ťarchou. Všetci už mali vojny plné zuby, nespokojnosť sa šírila ako medzi vojakmi, tak aj v zázemí. Výnimkou nebolo ani Rakúsko-Uhorsko, kde bola nespokojnosť obyvateľstva navyše živená aj národnostnými problémami, ktoré behom vojny narastali priamo úmerne jej trvaniu.

Práve v tomto období vedenie cisárskej a kráľovskej armády naplánovalo a začalo ofenzívu na talianskom fronte. Nakoľko sa predtým podarilo talianske vojská poraziť a prinútiť k ústupu až za riekú Piavu.

Rieka Piava. Vtedy pre vojakov, čo k nej postupovali prenasledujúc nepriateľa, nič neznamena. Neprejde však ani jeden rok a tí, čo prežijú sa pri vyslovení jej mena budú križovať a spomienky na ňu ich budú ešte dlhé roky budiť zo spánku. Ale nepredbiehajme.

Na konci roku 1917 teda ustúpili talianske vojská za riekú Piavu, ktorá tvorila prirodzenú obrannú líniu a strhli za sebou mosty. Z rieky sa tak stala nepriestupná bariéra, ktorú na severe chránil horský masív Grapa, kde Taliani vybudovali rozsiahle a silne vyzbrojené opevnenie. Dejisko pre budúcu krvavú drámu

bolo pripravené.

Rakúsko-Uhorské jednotky dosiahli Piavu v polovici novembra 1917. Hneď sa ju pokúsili prekročiť a niekoľkým jednotkám sa to aj podarilo. Tento úspech sa im však nepodarilo využiť a postupne boli talianskym protiútokom vytlačené späť za riekú. Tento neúspech presvedčil velenie, že prekročenie rieky je v neskorom jesennom období takmer nemožný a preto sa ich pozornosť presunula na sever, na horský masív Grapa. Podarilo sa im dobyť niekoľko horských vrcholov a za pomoci nemeckých vojsk obsadili. Do konca roku mohli vojaci z dobytých pozícií za jasného počasia vidieť Benátky. Nemeckí velitelia sľubovali svojim vojakom, že Vianoce už budú oslavovať v tomto ospevovanom meste. Rakúšania už vyrábali

medaily za dobytie Benátok. Nasledujúce udalosti však ukázali ako kruto sa mýlili. Nečakali ich žiadne vavríny, ale krutá zima na fronte.

Spojenecké velenie totiž na vzniknutú situáciu reagovalo veľmi pružne. Do Talianska boli zo západného frontu presunuté francúzske a britské jednotky, ako aj oddiely československých légii. Rovnako pružne reagovalo aj talianske vedenie, ktoré prišlo s novou obrannou stratégiou. Lepšie zásobená talianska armáda dokázala svoje pozície udržať a očakávaný prielom sa nekonal. Tesne pred Vianocami roku 1917 prišla tuhá zima a vojnové operácie sa zastavili. Obe strany čakali na príchod jari.

Čakanie bolo však pre nedostatočne zásobenú rakúsko-uhorskú armádu rovnakým utrpením, ako boje. Nedostatočne zásobení a podvyživení vojaci sedeli vo vlhkých krytoch a na troške pušného prachu sa snažili zohrievať svoje úbohé prídely. Vyčerpané zázemie už nebolo schopné vojská na fronte zásobovať a tak morálka neustále klesala.

Príchod jari teda obe strany uvítali. Začiatkom roku 1918 boli ako britské a francúzske, tak aj nemecké jednotky z Talianska stiahnuté kvôli prebiehajúcej Ludendorfovej ofenzíve. V Taliansku ostali len niektoré jednotky Dohody, vrátane československých légii, aby čelili očakávanej ofenzíve.

Tá bola plánovaná na marec 1918, ale nakoniec sa uskutočnila až o tri mesiace. Celý ten čas klesala morálka rakúsko-uhorských vojakov, ktorých sa velitelia snažili povzbudiť sľubmi o bohatej koristi, hlavne potravín. Boli to však márne sľuby. Taliani využili meškanie a vylepšili svoje opevnenia. Vojaci dostali nové plynové masky, drevené chaty a zrubu sa zmenili na betónové bunkre.

Útok sa začal 15. júna 1915 delostreleckou prípravou s použitím trhavých a plynových granátov. Nové plynové masky však zabránili stratám a útok na dobre opevnené pozície obrancov stál veľa krvi a okrem čiastkových

úspechov sa prielom dosiahnuť nepodarilo.

Tvrdo sa bojovalo na svahoch Monte Grapa, ale najstrašnejšie obrazy priniesol pokus o prekročenie rieky Piava. Rieka napájaná z alpských ľadovcov v letnom období kulminovala. Mútny a dravý prúd ľadovej vody so sebou bral všetko, čo mu prišlo do cesty. Strhával člny a prevracal ich. Vojaci strhnutí jeho silou mohli akurát tak vystierať nad divokú hladinu bezmocné ruky, kým ich ťažký výstroj nestiahol dolu. Po rieke plávali stovky mŕtvych tiel. Talianske delostrelectvo zastrieľané na riekou spustilo bubnovú paľbu, ktorá vyústila v hotové jatky. Rakúske delá čoskoro pre nedostatok munície zmĺkli a začal sa masaker. Guľometná, mínometná a delostrelecká paľba ničila každého, kto sa pokúsil dostať cez rozbúrenú riekou, kde sa mútna voda miešala s krvou. Na riekou plnej bezmocných ľudí lietali lietadlá Caproni, zhadzovali na ich hlavy bomby a kosili ich guľometnou paľbou.

Napriek tomu sa niekoľkým rakúsko-uhorským jednotkám podarilo dostať na druhý breh a vybojovať predmostie o dĺžke 20 km. Ďalej to však nešlo ani o piad' a rozvodnená rieka bránila zásobovaniu rovnako efektívne ako nepriateľská paľba. Do dvoch dní bolo po všetkom. 17. júna podnikli talianske vojská protiútok a predmostie odrezané od hlavných síl bolo zlikvidované, pričom padlo do zajatia 24 000 rakúsko-uhorských vojakov. Útok zlyhal na plnej čiare a morálka vyhladovaných a vojnou unavených rakúsko-uhorských vojakov klesla na bod mrazu.

Tým sa však boje na rieke Piava neskončili. Štyri mesiace síce trval relatívny pokoj, ale každému na rakúskej strane bolo jasné, že koniec sa blíži.

Nastal v októbri 1918. Talianske vojská prekročili riekou Piavu a vrhli sa na rozloženú armádu nepriateľa. Bola pre nich ľahkou korisťou. Totálne demoralizovaní vojaci už túžili len po mieri a návrate domov. Správy z domova hovorili o rozklade

monarchie a vzniku nových štátov a hlavne slovanskí vojaci neboli už ochotní umierať za rozkladajúcu sa ríšu a vo veľkom počte skladali zbrane a vzdávali sa. Jednotky, ktoré ešte ostali monarchii verné sa dali na ústup. Umieračik monarchie sa ozýval čoraz hlasnejšie a keď 3. novembra bolo konečne podpísané prímerie medzi znepriatelenými stranami, podpisovali ho zástupcovia krajiny, ktorá už neexistovala.

Pokus rakúsko-uhorských vojsk prekročiť riekú Piavu a prelomiť taliansku obranu, ktorý vošiel do dejín ako Bitka na Piave trval od 15. do 23. júna 1918. Na strane útočníkov sa ho zúčastnilo 57 divízií pod vedením generála von Straussenburga. Celkové straty na strane útočiackej armáde dosiahli 60 000 padlých, 90 000 ranených a 25 000 zajatých. Obrancovia disponovali 63 divíziami pod vedením generála Diaza. Z toho počtu bolo 58 talianskych, 3 britské a dve francúzske. Okrem nich sa boja zúčastnili aj vojaci československých légii a letecké oddiely USA. Ich straty dosiahli číslo 80 000 mŕtvych a ranených.

Bitka na Piave sa nezmazateľne vryla do pamäti tých, čo sa jej zúčastnili. Pre bývalých vojakov rakúsko-uhorskej armády sa stala zosobnením vojnových útrap, ktorým boli vystavení. Žiadna iná bitka Prvej svetovej

vojny, ktorej sa zúčastnili sa nespomína častejšie. Išlo o posledný pokus rakúsko-uhorskej armády o ofenzívu. Po nej už rozpad monarchie nabral rýchly spád. Táto bitka bola pre ňu začiatkom konca. Krvou sfarbené vody rieky Piava unášajúce mŕtve telá predznamovali jej osud. Bola to aj slovenská krv. Bitky sa totiž zúčastnili všetky uhorské pluky s vyšším zastúpením Slovákov. Preto táto rieka a bitka, čo zúrila na jej brehoch vošla aj do historického povedomia Slovákov. Po skončení Prvej svetovej vojny však táto bitka a vojaci, čo v radoch rakúsko-uhorskej armády bojovali upadli do zabudnutia, pokiaľ ide o oficiálnu historiografiu. Písať a hovoriť o vojakoch, čo plnili svoju povinnosť a zachovali vernosť svojej prísaha, nebolo v móde. Do popredia sa dostala, či už oprávnené alebo nie, legionárska tragédia. Dnes, sto rokov po tejto tragickej bitke, ktorá si vyžiadala nemálo slovenskej krvi, je na čase tento trend prekonať. V tejto a v iných vojnách to boli predovšetkým vojaci, čo krvou platili za chyby, ktoré sami neurobili. Preto im treba bez ohľadu na stranu, na ktorej bojovali vzdať úctu, čo im náleží. Samozrejme za predpokladu, že sa správali v súlade s vojenskou čťou.

Roman Škorňa

roman.skorna@reconquista.sk

O ZLATEJ RATOLESTI

V súčasnej ateistickej civilizácii, posadnutej modernizmom a liberalizmom, zostalo naozaj málo prvkov pôvodnej, mystickej kultúry, v ktorej európsky človek žil po tisícročia. Začiatok degenerácie sa dá lokalizovať do obdobia po Veľkej francúzskej revolúcii (1789), ktoré sociológia pozná pod názvom „Odčarovanie sveta.“

V tomto novom veku sa ľudia vzdali mýtu a metafyziky, prestali sa riadiť osvedčenými hodnotami a filozofiou. Stali sa posadnutými vedou a technikou, trh nahradil náboženstvo spotrebou. Aristokracia krvi a ducha sa v zbytočnom akte vzdoru postavila rúhačskému napodobovaniu Božieho diela - strojnej výroby. Roľníci a drobní remeselníci boli vyhnaní z pôdy a dielni, aby sa podrobili novej a zotročujúcej realite v čoraz obľudnejších veľkomestách. Prišli tak o zdedené istoty požehnané tradíciou, roľnícke občiny a cechovú samosprávu. V pôrodných bolestiach sprevádzaných kovovými údermi „čiernych satanových tovární“ odumrela tradičná spoločnosť a zrodila sa tá moderná, aby hneď od začiatku pošpinila Stvorenie.

Našťastie nie každý mysliteľ bol nadšený z idey takéhoto „pokroku.“ Patril medzi nich aj škótsky antropológ, etnológ a etnograf sir James George Frazer (1.1.1854

- 7.5.1941). Zaoberal sa najstaršími rituálmi, mytológiou a výskumom mágie. Zdôrazňoval nezastupiteľnú funkciu mýtu pri vzniku prvých organizovaných spoločenstiev. V roku 1890 vydal prvú verziu svojho najznámejšieho diela *Zlatá ratolesť*, ktorá ho natrvalo preslávila. Len málo diel v tomto obore malo taký nadčasový a zásadný vplyv, snáď okrem prác ďalšieho majstra analytika mytológie Mircea Eliadeho. Frazer pritom využíval pri jej písaní najmä dostupný materiál univerzitnej knižnice v Cambridgei, kde pôsobil. Bol teda tipom „kabinentného“ vedca a nikdy si neobľúbil prostredie prednáškových siení ani cestovanie. Obe vyslovene neznášal. Často mu bolo preto vyčítané, že svojho „divocha“ nikdy naživo nevidel, my to však môžeme považovať za ďalší dôkaz autorovho majstrovstva. Bol veľmi uzatvoreným človekom, ktorý trávil štúdiom a písaním dvanásť hodín

denne. Taktiež ťažko znášal kritiku z radov akademikov. Keď vyšla prvá verzia Zlatej ratolesti a dnes už zabudnutý vedec Andrew Lang ju ostro skritizoval, ochromilo to Frazera natoľko, že na niekoľko mesiacov prestal pracovať. Neskôr už kritiky nečítal a čas mu dal za pravdu, keď ho ako svoj zdroj inšpirácie označili literáti (reakčný básnik T. S. Eliot), vedci (zakladateľ sociológie Émile Durkheim) či dokonca otec psychoanalýzy Sigmund Freud. Psychoanalytická škola však neskôr Frazera zavrhla, čo mu však môžeme pripočítať jedine k dobru. V roku 1908 stál na čele katedry Liverpoolskej univerzity, ktorá prvýkrát niesla názov Oddelenie sociálnej antropológie. Čoskoro sa však tohto prestížneho miesta vzdal, aby sa vrátil ku svojim knihám do ticha vedeckej pracovne. Zjavne mal na buržoázne tituly rovnaký názor ako iný originálny autor a tradicionalistický filozof Julius Evola. V roku 1921 mu bola

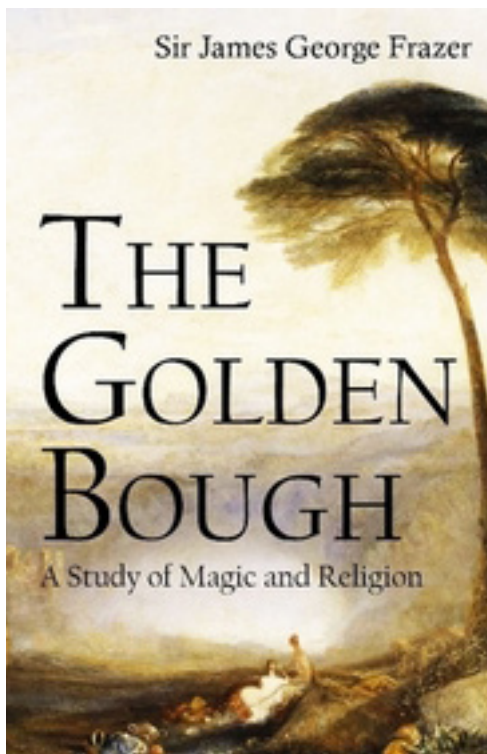
udelená čestná docentúra na univerzitách v Oxforde, Cambridgi, Glasgowe a Liverpoole. Bol tiež členom britskej Royal Society a Institut de France. Zomrel v Cambridge v pozhnanom veku 87 rokov.

Vosvojomhlavnomdielepredkladáideuvývinu spoločnosti od Magickej cez Náboženskú až po Vedeckú (modernú). Magická je prvotná a vlastná „divochom“, ako hovorí Fraser. Formujú ju kúzelníci v pozícii človeka-boha, ktorí sa čarovaním pokúšajú ovládať prírodu. Pritom takýmto kúzelníkom môže byť každý, stačí ak dokáže správne vykonať predpísaný a väčšinou primitívny rituál. Divošská spoločnosť je vďaka tomu podľa Frazera skutočne predchnutá demokratickým duchom. Náboženská (mystická) spoločnosť predstavuje vyššie štádium ľudstva a vzniká z poznania, že prírodné zákony nedokáže človek ovládať svojou vôľou. Dospieva k názoru, že vesmír riadia nadradené bytosti

(alebo Bytosť), ktoré je potrebné si nakloniť sofistikovanými rituálmi a príkladným osobným životom. Frazer na komunikáciu s nimi predstavuje kastu „nadľudí“, ktorí nad svojich súkmeňovcov vynikajú vysokou inteligenciou a vôľou k revolučnej zmene. Tí najvýznamnejší sa stávajú „božskými kráľmi“ a po smrti sú uctievaní v panteóne bohov. Presun moci z mnohých na jedného kultivuje divošskú spoločnosť. Frazer dokonca otvorene píše, že nijaká ľudská bytosť nie je tak neslobodná ako „demokratický divoch“ a že v tomto štádiu je trvanie na smiešnych a prekonaných predstavách veľmi ťažko odstrániteľné. Je Frazerovou veľkou zásluhou, že týmto konštatovaním konečne rozbil mýtus o „dobrom divochovi“, ktorý bol populárny v Európe od renesancie. Ľudstvo sa až vtedy vymanilo z divoškého veku, keď prestalo prisudzovať podiel na moci podľa iných merítok ako sú cnosť a nadanie. Kde sa presadil vodcovský princíp na úkor pomyselnéj demokratickej ilúzie, tam civilizačný pokrok nastúpil svoju víťaznú cestu. Posledným štádiom je Vek vedy, čiže naša moderná spoločnosť. O tomto veku sa však Fraser vyjadruje ako o návrate k mágii. Prirovnáva totiž moderné vedecké postupy k čarodejníctvu kvôli rovnako arogantnému cieľu ovládať prírodu. Znovu tu máme ľudí hrajúcich sa na bohov, miesto kúzelníkov sú to však vedci. A dnešok mu dáva viac než za pravdu. Ľudia vedy sa totiž neustále snažia narušiť prastarý rád vesmíru svojou neustálou snahou „vylepšovať“ život, klonovať život, do nekonečna predlžovať život, meniť pohlavie na požiadanie, alebo prerobiť ľudskú bytosť kúsok po kúsok na hybrid človeka a stroja (transhumanizmus). Moderná veda „mení“ prírodné prostredie aj genetický kód, kontaminuje ovzdušie a rozmnožuje nezamestnanosť, vytvára monštrá a do budúcnosti vydáva ľudstvo napospas umelej inteligencii. Naozaj úporne bojuje proti prírode na rozdiel od Náboženskej

spoločnosti, kde boli takéto zásahy nemysliteľné. Ako príklad uveďme plány na reguláciu rieky Tiber za vlády druhého rímskeho cisára Tibéria (r. 14-37), kedy prišli do Senátu posolstvá všetkých obcí stojacich v blízkosti jeho povodia. V tomto prastarom zhromaždení vyslanci žiadali, aby sa od tohto zámeru upustilo týmito slovami: „*Najlepšie o ľudských veciach rozhoduje sama príroda, ktorá riekam určila aj pramene, aj korytá, začiatok aj koniec. Tiber nikdy nepristane na to, aby sa mu odňali prítoky a aby odtiaľ tiekol s menšou slávou, ako to bolo predtým.*“ Moderné humanitné odbory zasa ponúkajú všeliaky na problémy ľudstva, ktoré ani neexistujú, či už predpisujú feminizmus, potraty, gender ideológiu, bezhraničnú toleranciu ku všetkým možným extrémom, zvrátené umenie, sexuálnu výchovu pre deti, masovú výmenu obyvateľstva, eutanáziu či budovanie „oslobodzujúcej“ pornografickej a narkofilnej spoločnosti. Netreba azda dodávať, že sa moderná spoločnosť spolu s formálnym návratom k tomuto netradičnému okultizmu vracia aj k demokracii, čiže k oligarchii.

Svoje ústredné dielo Frazer pomenoval podľa pochmúrneho rozprávania z antického Ríma o Zlatej ratolesti z posvätného stromu, ktorá je symbolickým kľúčom do podsvetia. V staroveku ľudia verili, že je to práve ten strom, z ktorého si musel vziať onú ratolesť hrdina trójskej vojny Aeneas, praotec Rimanov, keď sa na Sibyllin pokyn vydal na nebezpečnú cestu do záhrobia. Musel ju odlomiť každý, kto prišiel do tajomného a neobývaného Aricijského lesa, rozprestierajúceho sa okolo jazera Nemi (Dianinho zrkadla) na úpätí Albánskych hôr neďaleko hlavného mesta. Až potom sa mohol pustiť do boja na život a na smrť s Kráľom lesa. Táto opakujúca sa tragédia sa odohrávala v posvätnom háji Diany Nemorensis, panej lovu, jednej z najkrutejších bohýň antických mýtov, ktorá si stále vyžadovala ľudské obete. O jej

pretrvávajúcom vplyve svedčí fakt, že sa s ňou podľa životopisných záznamov ešte v šiestom storočí po Kristovi stretol v mystickom súboji patrón Európy Sv. Benedikt z Nursie. V okolí stromu so zlatými ratolesťami bolo možné dňom či nocou stretnúť muža s taseným mečom, ktorý bol kňaz a vrah zároveň. Musel žiť s vedomím, že raz príde silnejší kandidát na jeho pozíciu, ktorý ho zavraždí a prevezme úrad Kráľa lesa. Máme správy o tom, že ešte z dôb dynastie Antoninovcov (r. 96-192), kedy zaznamenala Rímska ríša vrchol moci, kultúry a civilizácie, bol tento kňazský úrad odmenou za víťazstvo v súboji. Okrem zlovoľnej Diany tu boli uctievané aj iné nesmrteľné bytosti, a to božský lovec Virbius a víla Egeria. Stojí za povšimnutie, že Viribus, iným menom Hippolytos, bol podobne ako svätec rovnakého mena uvláčený na smrť koňmi na Dianin sviatok 13. augusta. Zomrel ako pohanský poloboh, aby bol vzápätí vzkriesený

z mŕtvych ako kresťanský hrdina. Je to ďalší dôkaz, že už antické kresťanstvo nemalo so svojimi blízkovýchodnými počiatkami až tak veľa spoločné. V dobe básnika Juvenala (r. 60-140), veľkého odporcu homosexuality, usádzania cudzincov a toho, čo by sme dnes nazvali feminizmom, bola prírodná skala s posvätným prameňom zasväteným Egerii obložená mramorom. Neskôr bolo toto miesto zhanobené tlupami chudobných Židov, ktorí sa usadili v háji pri svojich potulkách krajinou. Kult Diany v Nemi bol veľmi dôležitý a existoval od nepamäti. Frazer ho uvádza ako základný motív, z ktorého vychádza jeho mnohostranný a precízny výskum. Zrejme ho zaujal pre svoju neobyčajnosť, osudovú výnimočnosť a krutosť. Veď v súvislosti s ním starí Rimania často používali výraz *mánia*, ktorý znamená príznak, posadnutie. Je však veľmi poučný aj pre naše dni. Aj dnes nám súčasný demoliberálny režim bráni v prístupe k posvätnej podstate našej civilizácie. Vyzbrojený mečom vládnych inštitúcií a krvou podliatymi očami mediálnych hyen striehne na odvážlivcov, ktorí by sa jej chceli čo i len dotknúť. Nikdy sa nevzdá. A preto nám neostáva nič iné, ako ho vyzvať na súboj, poraziť a odtrhnúť si Zlatú ratolesť, aby sme dosiahli nesmrteľnosť.

Miroslav Kuna

Zdroje:

PARANDOWSKI, Jan. Mytológia. Bratislava: Tatran, 1980
 JOHNSON, Paul. Dějiny dvacátého století. Praha: Rozmluvy, 1991
 FRAZER, George, James. Zlatá ratolesť. Praha: Mladá fronta, 1994
 HEREC, Ondrej. Z teórie modernej fantastiky. Bratislava: Literárne informačné centrum, 2008
 PIUS, Miroslav. Mýty, prvá pamäť ľudstva. Nitra: VEKO-S, 2017

KOZÁCKA GOLGOTA

Lienz je typické tirolské podhorské mesto. Leží na juhu Rakúska v podhorí Álp a z toho titulu je vyhľadávaným turistickým centrom. Len málokto z tých, čo navštívia toto mesto vie niečo o jeho temnej histórii. Snáď niektorým čosi napovedia pamiatky či múzeá, čo majú súvis s kozáctvom. Nevypovedajú však o sláve. Hovoria o strašných a temných veciach. Sú svedectvom o zrade a hanbe.

Svedčia o tom, čo sa v jeho okolí stalo krátko po skončení Druhej svetovej vojny. Sú spomienkou na udalosti, kvôli ktorým si údolie rieky Dravy, čo preteká cez Lienz, vyslúžilo nelichotivé pomenovanie Údolie smrti. Aby som mohol objasniť, k čomu v tomto údolí na počiatku leta roku 1945 došlo, vrátim sa na začiatok príčin tejto tragédie.

Po roku 1917 sa v Rusku začala najčernejšia kapitola jeho novodobých dejín. Uchopenie moci bolševikmi znamenalo pre mnoho jeho obyvateľov začiatok pekla na zemi. Zvlášť brutálne sa to dotklo Kozákov. Ako opora cárskej moci a držitelia tradícií boli trňom v oku nových mocipánov. Boli elementom určeným na likvidáciu. Nečudo, že mnohí z nich sa v občianskej vojne pridali na stranu protibolševických síl. Po konečnom víťazstve bolševickej moci ich teda čakal neradosný osud. Niektorí odišli do emigrácie, ostatní boli vystavení brutálnej politike bolševických úradov, ktorí hodlali Kozáctvo ako sociálnu

triedu zlikvidovať. Celé dvadsiate a tridsiate roky sa niesli v znamení toho, čo vošlo do dejín pod označením rozkulačenie. Nejednalo sa o nič menej ako o likvidáciu Kozáctva.

Na túto situáciu hlavne Kozáci v emigrácii reagovali s pochopiteľným rozhorčením. Ak boli dovtedy nepriateľmi bolševikov, po zvestiach z vlasti, ktorú museli opustiť, boli nimi dvojnásobne. Kozáci, čo ostali v krajine svojich predkov, čo úpela pod bolševickou mocou, zrovnateľnou s krutou nadvládou mongolských hôrd, čakali na svoju príležitosť. Priniesla ich zmena politických pomerov v Európe na sklonku tridsiatych rokov dvadsiateho storočia. Mnohí z nich v tom videli svoju šancu na oslobodenie Ruska, čo pokladali za svoju povinnosť. Práve toto vedomie ich priviedlo k spolupráci s Nemeckom. Zdalo sa im, že práve ono je tou silou, čo dokáže poraziť brutálny stalinský režim a zbaviť ich krajinu bolševického jarma. Bolo to toto presvedčenie, čo ich

priviedlo do radov nemeckej brannej moci. Neboli to samozrejme len Kozáci, čo svoju vlast' opustili. Príchod nemeckých vojsk vítali aj tí, čo ostali žiť v krajine, ktorú jej vládcovia označovali za raj. Pre nich, pre Kozákov, to však bolo skutočné peklo. Nemožno sa teda čudovať, že v prichádzajúcich nemeckých vojakoch videli osloboditeľov od krvavej boľševickej tyranie. Ich nádeje však boli sklamané. V súboji nakoniec slávila úspech brutálna Stalinova politika podporená západnými veľmocami. Tak sa stalo, že sa ocitli na strane porazených a v roku 1945 museli riešiť otázku prežitia. Stalinovi sa vzdať nemohli a ani nechceli. Ich jedinou nádejou bolo pokúsiť sa uniknúť smerom na západ a vzdať sa západným spojencom. Dúfali, že pochopia, prečo sa rozhodli tak, ako sa rozhodli. Bol to však ich tragický omyl. Už počas vojny sa na konferenciách spojencov rozhodlo o ich osude. Všetci občania Sovietskeho zväzu sa mali po skončení vojny vrátiť domov. Bol to však pre nich ešte domov? Osud, ktorý ich čakal bol jasný. Mohlo sa jednať len o smrť, alebo o pomalé zomieranie v gulagu. Práve tento osud čakal aj kozákov, čo sa vzdali západným spojencom. Ak to robili s nádejou, že sa ich to netýka, keďže občanmi Sovietskeho zväzu nikdy neboli, hlboko sa mýlili. Západní spojenci boli odhodlaní na všetko, len aby sa Stalinovi zalíškali. Bola to práve táto ich servilnosť, čo stála pri začiatku tragédie, ktorá sa mala čoskoro odohrať.

Začalo sa to na sklonku mája 1945. Ako prvé dejstvo začínajúcej drámy bolo vydanie 2426 kozáckych dôstojníkov pod falošnou zámienkou vylákaných zo zajateckého tábora. Následne boli odovzdaní do rúk Stalinových katanov. Miestni obyvatelia sa mohli len čudovať, prečo sa z opustenej a vyrabovanej fabriky zrazu ozýva zvuk motorov a prečo sa z jej komínov dymí. Nemohli tušiť, že rachot motorov maskuje strieľanie kozáckych dôstojníkov a dym z komínov pochádza

z pálenia ich mŕtvych tiel. To najhoršie však len malo prísť. Major Davis, ktorý len nedávno dal kozákovi čestné slovo britského dôstojníka, že nebudú vydaní do rúk Stalina a jeho vrahov, nemohol neuposlúchnuť rozkaz z vyšších miest. So sklonenou hlavou sa mohol len bezmocne prizerať krutostiam vojakov palestínskej brigády, zväčša židov, ktorí sa hnaní nenávisťou pustili do kozákov. Tí stali ako stena. Vedeli, že ich čaká smrť, ale chceli umrieť ako ľudia. Líhali si pod tanky. Skákali do dravých vôd rieky Dravy. Matky hádzali svoje deti do jej prúdu, aby sa následne za nimi vrhli sami. Všetko bolo lepšie, než sa dostať do rúk ich úhlavných nepriateľov. Ďalší sa odzbrojení s holými rukami vrhali na po zuby ozbrojených vojakov. Ozývala sa strelba, bezbranných Kozákov zrážali zdivení vojaci pažbami pušiek a bodákmi. Chce sa mi veriť, že aspoň niektorým sa v očiach zaleskli slzy pri pohľade na všetko to utrpenie. Že si aspoň niektorí položili otázku, či za toto pred niekoľkými mesiacmi bojovali. Či to tak bolo alebo nie, nevedno. Isté je len jedno. Keď bolo po všetkom, ostalo na mieste ležať 700 nehybných tiel vrátane žien a detí. Približne rovnaký počet neskôr vyplavila rieka Drava. Koľko ich bez stopy zmizlo v jej vodách nevedno. Údolia, v ktorom došlo k tejto tragédii si vyslúžilo označenie Dolina smrti. Stalo sa navždy mementom a symbolom hanby, podlízavosti a ľudskej vierolomnosti. A tiež symbolom zúfalstva ľudskej statočnosti proti brutálnej sile.

Čo dodať na úplný záver? Snáď len to, že napriek svojmu rozsahu nebola táto tragédia v povojnovom období jediná. Podobné sa odohrali na mnohých miestach a svojou krutosťou nijako nezaostávali za tou, čo prebehla na počiatku leta 1945 pri meste Lienz v údolí rieky Dravy. Ostanú navždy symbolom hanby, krutosti a vierolomnosti.

**KALENDÁRIUM (2) / ÚVODNÍK (3) / ÚTOK PROTI NÁRODNEJ IDENTITE
- ROZHOVOR S JAKUBOM ŠKRABÁKOM (4) / ANTUN SA'ADEH (7) /
SLOVENSKO NA RÁZCESTÍ (13) / PRELOMENIE HRADIEB (18) / KILL
THE BOER! - ZABI BÚRA! (20) / BITKA PRI PIAVE (27) / O ZLATEJ RA-
TOLESTI (30) / KOZÁCKA GOLGOTA (34)**

redakcia@reconquista.sk
www.reconquista.sk